ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

அலங்காரசாஸ்திரமானது பாஷையின் அழகை விளக்குவதாதலால், அதிற்பயில்வது, சாதுரியமாய்ப் பேசவும் எழுதவும் உபயோகமாவதேயன்றி, நாகரிகநடைக்கும் அல்லாதநடைக்கும் நியாயம்வகுத்துக்காட்டவும், வாக்கியங்களிலுள்ள குற்றநற்றங்களைப் பகுத்து நுட்பமாயுள்ள கருத்தை யுணரவும், அங்ஙனமே சிறந்தநூலியற்றவும் உதவுகின்றது. ஆனதுபற்றியே, இது, இன்றியமையாத இலக்கணங்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றியும், எழுத்திலக்கணம்முதலானவை அந்தந்தப்பாஷைக்கேயுரியனவாயிருப்பதுபோலன்றி, இவ்வலங்காரவிலக்கணம் பெரும்பாலும் பலபாஷைகளுக்கும் பொதுவாயிருத்தல்பற்றி, பலரும் இதற்கு அதிகாரிகளாகின்றனர்.

இந்தசசாஸ்திரம அகத்தியபுராணத்திலுங் காணப்படுதலால், மிகப்பழமையானதென்றே கொள்ளல்வேண்டும். இவ்விலக்கணம் வடமொழியில், தர்க்கம் வியாகரணம் [illegible]ார்த்தம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் போலவே. பலநூல்களாற் பலவேறுவகையாக விரிக்கப்பட்டுக் கடல்போலப் பரப்புடைத்தாயிருக்கின்றது. அந்நூல்களாவன.—[illegible]சூத்ரம். வாமனசூத்ரம் காவ்யாதர்சம், ஸரஸ்வதீகண்டாபரணம் சிருங்காரதிலகம். காவ்யப்ரகாசம், அலங்காரஸர்வஸ்வம் [illegible]கிணி, ரஸமஞ்சரி, த்வந்யாலோகம்.ஸாஹித்ய சிந்தாமணி, ஸாஹித்யசூடாமணி ஸாஹித்யதர்ப்பணம், சமத்காரசந்த்ரிகை, ப்ரதாபருத்ரயசோபூஷணம். ஸாஹித்யரத்னாகாம். சந்த்ராலோகம், குவலயாநந்தம், சித்ரமீமாம்ஸை. அலங்காரகௌஸ்துபம். ரஸகங்காதரம். [illegible]வளி, காவ்யதர்ப்பணம் முதலானவையும். அவற்றின் உரைகளுமாம்.

இவற்றில்,பிராசீநம் நவீநம் என்று இரண்டுவகைஉண்டு. வாமனகாரிகை முதலானவை பிராசீநம் [பழையவழியன]. காவ்யப்ரகாசம் முதலானவை நவீநம் [புதியவழியன]. இவ்விரண்டுகிறத்திலும் கொள்கைகளில் மிக்க வேறுபாடுகள் உண்டு. அன்றியும் அந்தந்தநூல்களிலும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை காணப்படுகின்றது.

* இவற்றுள் காவ்யாதர்சமென்பது ஆசார்யதண்டி யென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் தண்டியென்னும் ஆசிரியரால் இலக்கணம் உதாரணம் பொருத்தல் முதலிய விசேஷங்களோடு சுலோகரூபமாக வெகுகாலத்துக்குமுன் செய்யப்பட்டது. அந்நூலுக்குப் பழையனவாகவும் புதியனவாகவும் சிலசில உரைகளும் உண்டு.

தண்டியலங்காரமென்ற இத்தமிழ்நூல், எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் தமிழ்லக்கணமைந்தனுள் அணியிலக்கணத்தைத் தனியே உணர்த்துவது. * பொதுவியல். பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என்றுமூன்றுஇயலாகப்பகுக்கப்பட்ட கஉ௬-சூத்திரங்களையுடையது; மேற்குறித்த காவ்யாதர்சமென்னும் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பாகவுள்ளது; ஆனதுபற்றியே, தண்டியலங்காரமென்னும் பெயரைக் கொண்டது; அணியியலென்றும், அணியதிகாரமென்றும், அணியிலக்கணமென்றும் மறு

* இப்பொதுவியலைப் பொதுவணியியலென்றும், குணவணியியலென்றும், செய்யுணெறியியலென்றும், செய்யுளணியியலென்றும் வழங்குவர்.

பெயருடையது; சிலப்பதிகாரவுரையாசிரியராகிய அடியார்க்குநல்லாராலும் எடுத்து ஆளப்பட்டது.

இந்நூலொன்றுதவிர, அணியிலக்கணமாத்திரத்தை விரித்துஉணர்த்தும் பழையதமிழ்நூல் வேறுஎதுவும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை; இதற்கு முந்தின நூலாகிய தொல்காப்பியமும், பிந்தின நூலாகிய இலக்கணவிளக்கமும், இடைப்பட்டதான வீரசோழியமும் ஐவகையிலக்கணத்தையும் ஒருங்குகூறுவன.

இந்நூலில் மூன்றாவது சொல்லணியியலில் முதலெழுசூத்திரமளவும் சொல்லணியியலென்றும், எட்டாவது சூத்திரம் முதல் இறுதியளவும் நான்காவது ஒழிபியலென்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படினும், அங்ஙனங்கொள்ளாது மூன்றுஇயலெனக் கொள்ளுதலே தக்கது; இந்நூலுரையிற் சொல்லணியியலின் தொடக்கத்தில் 'அஃதேல், குற்றமும் குணமும் முதலாயினவும் ஈண்டேயன்றே கூறியது: இதனைச் சொல்லணியியலென்றது என்னை? எனின்.—அவையுங் கூறினாரேனும், அவைசிறுபான்மையவாகலானும், இத்துணைச்சிறப்புடையன அன்மையானும், சொல்லானும் அணிகளது தலைமையும் பன்மையும் நோக்கி அப்பெயர்த்தாயிற்றுஎன்பது: என்னை? "ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ லுளபொருளொழியத், தெரிபுவேறுகிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும், உயர்திணை மருங்கினு மஃறிணை மருங்கினும்" என்பவாகலின்' என வருவது காண்க; இதன் முதனூலாகிய காவ்யாதர்சத்திலும் காவ்யமார்க்கவிபாகம், அர்த்தாலங்காரவிபாகம், சப்தாலங்காரதோஷவிபாகம் என மூன்றுபரிச்சேதங்களே இருத்தலும் உணரத்தக்கது.

இந்நூலுக்கும் இதன்முதனூலுக்கும் ஒரோவழிச் சிறிதுவேறுபாடு காணப்படுவது, வழிநூலிலக்கணப்போக்கைத் தழுவி அமைந்ததென்க.

சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் இரண்டோரிடத்து இந்நூலின் சூத்திரங்களை மேற்கோளாகக் கொள்ளுமிடத்து '"உரையும்பாடையும் விரவியும் வருமே" என்பது அணியியலாகலின்' என்றும், '"உதார மென்பதோதிய செய்யுளிற், குறிப்பி னொருபொருள் நெறிப்படத் தோன்றல்" என்பது அணியியலாகலின்' என்றுங் கூறியிருத்தலால், இந்நூலுக்கு அணியியலென்று ஒருபெயர் உண்டென்று தெரிகின்றது. இந்நூலுரைத்தொடக்கத்தில் 'இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—அணியினது இலக்கண முணர்த்தினமையின், அணியதிகார மென்னும் பெயர்த்து' என்றது கொண்டு, இந்நூற்பெயர் அணியதிகாரமென்பதென உணரலாம். இந்நூலின் ஏட்டுப்பிரதிகள்சிலவற்றில், இந்நூற்பெயர் அணியிலக்கணமென்று வரையப்பட்டுள்ளது. யாப்பருங்கலவிருத்தியில் 'உருவகமாதி விரவிய லீறா வரும் அலங்கார மென்பது - உருவகமும் ....விரவியலும் என்று ஓதப்பட்ட அலங்காரங்களும் என்றவாறு: அவை அணியியலுட் கண்டுகொள்க' என்றவிடத்து, 'அணியியல்' என்றது-இந்நூலைக் கருதியதோ, அன்றி வேறொருநூலை நோக்கியதோ, அல்லது பொதுப்பட அணியிலக்கணத்தைக் குறித்ததோ என்பது ஐயத்துக்கு இடமாயிருக்கின்றது.

இத்தமிழ்நூல்செய்த ஆசிரியரது பெயரும் இடமும் காலமும் மதமும் வரலாறும் முதலிய ஒன்றும் துணிவாகத் தெரியவில்லை. வடநூலாசிரியர் போலவே இத்தமிழ்நூலாசிரியரும் தண்டியென்னும் பெயருடையாரென்பது ஒருசாரார்கொள்கை. அவர், தமதுகொள்கைக்கு ஆதாரமாக "வடதிசை யிருந்து தென்மலைக் கேகி, மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை, யிருந்தவன் றன்பா லருந்தமி ழுணர்ந்த, பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த. தொல்காப் பியநெறி பல்காப் பியத்தும், அணிபெறு மிலக்கண

மரிதினிற் றெரிந்து, வடநூல் வழிமுறை மரபினின் வழாஅது, ஈரிரண் டெல்லையி னிகவா மும்மைப், பாகத விலக்கணம் பண்புறத் தழீஇத், திருந்திய மணிமுடிச் செம்பிய னவையத்து, அரும்பொருள் யாப்பி னமைவுற வகுத்தனன், ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும், வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன், பூவிரி தண்பொழிற் காவிரிநாட்டு, வம்பவிழ் தெரிய லம்பிகாபதி, மேவருந் தவத்தினிற் பயந்த, தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டியென் பவனே" என்று ஒருசிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டுவர். அதனால், இந்நூல்செய்தவர் தண்டியென்னும்பெயருடையா ரென்றும், அம்பிகாபதியென்பவரது குமார ரென்றும், சோழநாட்டவ ரென்றும், வடமொழிதென்மொழியென்னுமிருமொழியிலுந்தேர்ந்தவ ரென்றும், இந்நூல் சோழராசனது அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்றும் வெளியாம். யாம்கண்ட ஏட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றிலும், இப்பொழுதைக்கு ஐம்பத்திரண்டுவருஷத்திற்குமுன்பு தில்லையம்பூர்ச் சந்திரசேகரகவிராசபண்டிதராற் பரிசோதித்துப்பதிப்பிக்கப்பட்ட அச்சுப்பிரதியிலும் இச்செய்யுள் காணப்படவில்லை. திருக்குருகூர்ச்சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர் தாம்செய்த பிரயோகவிவேக மென்னும் அரிய இலக்கண நூலில் வடநூலாசிரியரை ஓரிடத்தில் ஆசாரியதண்டிக ளென்றும், மற்றோரிடத்தில் தண்டியாசிரியரென்றும் கூறினாற்போலவே, தமிழ்நூலாசிரியரைத் தண்டியாசிரியரென்று ஓரிடத்திலன்றிப் பலவிடத்திலுங் கூறியிருப்பது கொண்டு இவர்பெயர் தண்டி யென்று கூறலாம்; ஆனால், அப்பெயர் இயற்பெயராய் அமைந்ததோ. அன்றித் தண்டிசெய்த வடநூலைச் சிறக்க மொழிபெயர்த்ததனால் அமைந்த புகழ்ப்பெயரோ என்பது ஆராயத்தக்கது. மேற்காட்டிய பாயிரத்தில் அம்பிகாபதியெனப்பட்டவர் கம்பரதுமகனா ரென்று கொண்டு, இந்நூலாசிரியரைக் கம்பரது பௌத்திர ரென்று சிலர் கூறுகின்றார்கள்; அங்ஙனமாயின், கம்பரதுகாலம் "எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற்றேழின்மேல்" என்ற செய்யுளால் ௧௦௨௪ - வருஷங்களுக்கு முன்பென்று தெரிதலால், இந்நூலுடையார்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம் - வருஷங்களுக்குமுன் பாகலாம். இந்நூலின் உதாரணச்செய்யுள்களுட் சிலவற்றில் அநபாயசோழமகாராஜனது பெயரும் புகழும் காணப்படுவதுகொண்டு, இந்நூல் அநபாயசோழராசன்காலத்த தென்னலாம்.

ஒருதண்டியே வடமொழி தென்மொழி யிரண்டிலும் வல்லராய் உபயகவியெனப் பெயர்வழங்கப்பெற்று இருந்தன ரென்றும், அவரே வடமொழியிற் காவ்யாதர்சம், தமிழில் இத்தண்டியலங்காரம் என்னும் இரண்டுநூலையும் இயற்றிய ஆசிரிய ரென்றும் கூறுவர் வேறொருசாரார்; அதற்குத் தக்க ஆதாரம் காணாமையாலும், அப்படிப்பட்ட வதந்தி உலகத்திற் பிரசித்தமாக இல்லாமையாலும், அதுவும் துணியக்கூடியதன்று.

இங்ஙனம் இந்நூல்செய்தவர்பெயரைப்பற்றியஆராய்ச்சி எவ்வாறுமுடியினும், இந்நூல்மிகச்சிறந்ததென்பதும், இதனைச்செய்தவர் வடமொழிதென்மொழியிரண்டிலும் மிகவல்ல ரென்பதும். அவ்வன்மையோடு தமிழில் நல்ல கவித்திறமுடையவரென்பதும் மறுக்கப்படாத விஷயங்களாம். ஒருபாஷையினின்று மற்றொருபாஷைக்கு ஒன்றை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டுபோகும்போது, முதனூலிலுள்ள செறிவும் பொலிவும் அழகும் நயமும் மொழிபெயர்ப்பாகிய வழிநூலிற் குறைவுபடுதல், உலகத்திற் பெரும்பான்மை; இந்நூலின்மொழிபெயர்ப்பு அக்குறைபாட்டுக்குச்சிறிதும்இடமில்லாதபடி அமைந்து வேறொரு தனிநூல்போலவே விளங்குதல், இம்மொழிபெயர்ப்பாசிரியரது வியக்கத்தக்க திறத்தை நன்குவிளக்கும்: இத்தன்மை, இருமொழியும் வல்லுநராய் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுநோக்குவார்க்குத் தானே விளங்கு மென்க. வடமொழிக் காவ்யாதர்சநூலின் பெருமையும், ஆசார்யதண்டியென்று பலராலுங் கொண்டாடப்படுகின்ற அந்நூலாசிரிய

ரது சிறப்பும் லோகப்பிரசித்தமானவை; அம்முதனூலின் மாட்சிக்குத் தக்கவாறே இவ்வழிநூல் அமைந்திருத்தலால், இவ்வழிநூலாசிரியரும் முதனூலாசிரியர்போலவே மிகவும் நன்குமதிக்கத்தக்கவரென்பதற்குச் சிறிதுந்தடையில்லை.

பிரயோகவிவேகநூலார் 'தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'யுக்தமும் அயுக்தமும்', 'ராசமாபுர்,' 'ரவிகுலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க' என்றும், 'நாலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணம் முறையே 'யோசனையோர்கேட்பர்', 'யுக்தமுமயுக்தமும்,' 'ரவிகுலதிலகன்' எனத் தற்சமமாகக்கூறினாற்போல, யாமும், 'உருவமீபதமென்றுமலே ரூபபேதமென்றும்' என்றும் இந்நூலாசிரியரைச் சிந்தாமணி நூலாசிரியரோடும் நாலடி நூலாசிரியரோடும் ஒப்பநிறுத்தி மேற்கோளாகக் காட்டியிருத்தலும், இந்நூலாசிரியர்பெருமையை நன்குவிளக்கும்.

முதனூலோடு பொருந்தாத மாறுதல் இந்நூலில் இரண்டோரிடத்துக் காணப்படுகின்றது; அது, காலக்கிரமத்திற்சேர்ந்த வழுவாயிருக்கலாம். இது நிற்க.

இந்நூலுக்கு ஏற்ற உரையை எழுதி நாட்டிய மகோபகாரி இன்னாரென்பதும், அவரது இடம் காலம் முதலிய விவரமும் தெரியவில்லை. இந்நூலின் பழையஅச்சுப்பிரதியில் 'சுப்பிரமணியதேசிகரால்செய்யப்பட்டஉரை' என்று மாத்திரம்எழுதியிருக்கின்றது; அதன் திறம்யாதும்புலப்பட்டிலது. இவ்வுரை, சூத்திரப்பொருளை நன்குவிளக்குவதோடுஅச்சூத்திரங்களிற்காணப்படும்பலவகை அணிவிகற்பங்களின் இலக்கணத்தையும் சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டி உதாரணச்செய்யுள்களின் பொருளையும் பெரும்பாலும் விளக்கிச் சிற்சிலவிடத்துஆக்ஷேபசமாதானங்களைக்கூறுதலுடன்முதனூற்கருத்தையுந்தழுவியுள்ளதனால், மிக்கசிறப்புடையது. அணியின் இலக்கணத்திற்கும் அதற்கு இலக்கியமாகக்காட்டிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தை நன்குவிளங்க முற்றும் எடுத்துக்காட்டாமை இவ்வுரைக்கு ஒருகுறையென்பர் சிலர்; அப்பொருத்தம் உணர்வுடையோர் எளிதில் அறியக்கூடியதென்னும் நோக்கத்தால் அதனை இவ்வுரைகாரர் பெரும்பாலும் எழுதாது விட்டனர்போலும்.

ஐந்திலக்கணங்களும் ஒருங்குவிளங்கக் குட்டித்தொல்காப்பியமென்னுஞ் சிறப்பப் பெறுமாறு இற்றைக்குஇருநூறுவருஷத்தின்முன் இலக்கணவிளக்கமென்னும் நூலை உரையுடன்செய்த திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர், எழுத்திலக்கணத்திற்கும் சொல்லிலக்கணத்திற்கும் தொல்காப்பியம் நன்னூல் என்பவற்றிலும் அவற்றின்உரையிலும் உள்ள விஷயங்களையும், பொருளிலக்கணத்திற்குத் தொல்காப்பியம் அகப்பொருள்விளக்கம் என்பவற்றிலும் அவற்றின்உரையிலும் உள்ள விஷயங்களையும், யாப்பிலக்கணத்திற்கு யாப்பருங்கலம் யாப்பருங்கலக்காரிகை என்பவற்றிலும் அவற்றின் உரையிலும் உள்ள விஷயங்களையும் பெரும்பாலும் அப்படியே எடுத்துக்கொண்டாற்போல, அணியிலக்கணத்திற்கு இத்தண்டியலங்காரத்தையும் இதன்உரையிலுள்ள விஷயங்களில் உதாரணச்செய்யுளின் பொருளொன்றொழிய மற்றதனைத்தையும் உள்ளபடியே முழுதும் ஒற்றியெடுத்துக்கொண்டுள்ளதனால், இத்தண்டியலங்காரவுரையின் காலம் இருநூறுவருஷங்களுக்கு முந்தியது என்பதுமாத்திரம் துணியக்கூடியது; இன்னகாலமென்று நாட்டுவதற்கு ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை.

இத்தண்டியலங்காரம்போலவே, வீரசோழியமென்னும் நூலின் அலங்காரப்படலமும், காவ்யாதர்சத்தின் தனிமொழிபெயர்ப்பாம். அதிற் சில

விடங்களில் 'தண்டி' என்றும் 'தண்டிகள்' என்றும் கூறப்பட்டவர் வடமொழித்தண்டியாசிரியரே. அவ்வீரசோழியத்தின் உரையில் 'தண்டியார்' என்று குறிக்கப்பட்டவரும் வடமொழித்தண்டியே. அணியிலக்கணத்தைத் தனியேவிரித்துஉணர்த்தும் பிற்றைநூலாகிய மாறனலங்காரத்துச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "தமிழ்தெரி புலமைச் சான்றோர் மதிக்கு, முதுமொழித் தண்டி முதனூ லணியொடும்" என்றவிடத்து 'தண்டி' என்றது தமிழ்த் தண்டியை யென்க. பெரும்பாலும் வடநூற்கருத்தையே தழுவியவையாய் இத்தண்டியலங்காரவுரையிற் காணப்படும் உதாரணச்செய்யுள்கள்பல, வீரசோழியத்து அலங்காரப்படலத்தின் உரையிலும் உள்ளன. வடநூற்கருத்தையே தழுவி இயற்றப்பட்ட வேறுசெய்யுள்களும் வீரசோழியவுரையிற் சிறுபான்மை உண்டு.

இத்தண்டியலங்காரவுரையிற் காணப்படும் உதாரணச்செய்யுள்கள்சில, தொல்காப்பியத்து நச்சினார்க்கினியருரையிலும் காணப்படுகின்றன. தண்டியலங்காரவுரையிற் புகழுவமையணிக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்ட "இறையோன்சடைமுடியின்" என்ற செய்யுள், சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரையிலுங் காணப்படுகின்றது.

அணிகளைச் சுருக்கிச் சிலவற்றில் அடக்குதல் பிராசீனர்கொள்கை. நவீனரோ அணிகளைப் பலவாற்றான்விகற்பித்துப்பெருக்கிவிரிப்பர். பழைய தமிழிலக்கணநூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் உவமவணியொன்றேகொண்டு அதில் மற்றையபலஅணிகள் அடக்கப்பட்டன; உவமவணியின்விகற்பங்கள் பலவும், "வேறுபடவந்த வுவமத்தோற்றம்" என அமைக்கப்பட்டன: அத்தன்மையை அந்நூலின் உவமவியலிலும் அதன்உரையிலுங் காணலாம்; அவர் அணியியலென்னாது 'உவமவியல்' என்றதுங் கருதத்தக்கது. இந்நூலில், காட்டிய அணிகள் - ௩௫. மாறனலங்காரத்தில் ௬௪ - காட்டப்பட்டுள்ளன. சந்த்ராலோகமென்னும் வடநூல். க00 - அணி வகுத்துக்காட்டும். அதன் விவரணமாக அமைந்த குவலயாநந்தத்திலோ நூற்றுக்குமேற்பட்டஅணிகள் காணப்படும். இப்பொழுதைக்கு எண்பதுவருஷத்துக்குமுன் திருத்தணிகை விசாகப்பெருமாளையர் தமது இலக்கணச்சுருக்கவினாவிடையிலும் பாலபோதஇலக்கணத்திலும் எழுதியஅணியிலக்கணம், வடமொழிச்சந்திராலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பாய் நூறுஅணிகளை உணர்த்துவது என்க.

இத்தண்டியலங்காரத்தையும், இதன்உரையையும் இயன்றவளவு சுத்தப் பிரதியாகப் பதிப்பித்து வெளியிடக் கருதி யாம் தண்டியலங்கார எட்டுப்பிரதிகள்சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஒருமுறைக்கு இருமுறை ஒப்புநோக்கியதில், முந்தின அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படாத சிலதிருத்தங்களும் சிற்சில செய்யுள்களின் உரையும், சிலஉரைநயங்களும் கிடைத்தன.

அன்றியும். அப்பிரதிகளுள் நான்குவகை இருந்தன. (க)சூத்திரங்களும் உதாரணச்செய்யுள்களும், உரையில் முதனூற்கொள்கையைத் தழுவிய சில வாக்கியங்களும் ஆகிய இவற்றைமாத்திரம் உடையது. (உ) மேற்காட்டியவற்றோடு சூத்திரங்கட்கு உரையும், சூத்திரங்களிற் பெயர்மாத்திரமே காட்டிய அணிகளினுட்பகுப்புக்கு இலக்கணவிவரமும் என்பவற்றை உடையது. (ங) மேற்குறித்தவற்றோடு உதாரணச்செய்யுள்களில் அருமையான சிலவற்றிற்குப் பொழிப்புரையும் உரைநயங்கள்சிலவும் என இவற்றை உடையது. (ச) மேல்எழுதியவற்றோடு உதாரணச்செய்யுள்களில் மற்றுஞ்சிலவற்றிற்குப் பொழிப்புரையும், சிலவற்றிற்குக் குறிப்புரையும், சிலவற்றிற்குக் கருத்துரையும் சில அருஞ்சொற்களுக்குப் பதவுரையும் உடையது.

இந்நூலின் உதாரணச்செய்யுள்களிற் பல. வடநூலின்மொழிபெயர்ப்பாய்அமைந்தவை. சில, அவற்றோடுஒத்த கருத்துடையவை. சில, ஒவ்வாதகருத்துடையவேனும் தகுதிபற்றிப் பிறநூல்களினின்று எடுத்துஆளப்பட்டவை.

மேற்காட்டிய தன்மைகளைக்கொண்டு, அடியில்வருமாறு ஊகிக்கலாம்:— இந்நூலாசிரியர், முதலில், வடநூலிலுள்ள முக்கியமான இலக்கணங்களைச் சூத்திரரூபமாகஇயற்றி அவ்விலக்கணத்திற்குஏற்ற இலக்கியங்களை வடநூலிலுள்ளபடி தாம் நூதனமாக மொழிபெயர்த்தாயினும், அதற்குச் சற்றேறக்குறையச் சமமான ஆன்றோர்செய்யுள்களைத் தேடியெடுத்துச்சேர்த்தாயினும் அமைத்து, வடநூலிலுள்ள மற்றுஞ்சிலவிஷயங்களை உரைநடையிற் காட்டி இந்நூலை யெழுதினர். அதன்பின்பு சூத்திரங்கட்கு உரையும் சூத்திரங்களிற் பெயர்மாத்திரமேகாட்டிய அணிகளின் உட்பகுப்புக்கு இலக்கணமும் பிறரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன. பிறகு ஒருவரால் உதாரணச் செய்யுள்களில் அரியனவற்றிற்கு உரையும், சிலஉரைநயங்களும் கூட்டப்பட்டன. பிற்காலத்தில் ஒருவர் மற்றுஞ் சிலசெய்யுள்கட்குப் பொழிப்புரை குறிப்புரை கருத்துரை அரும்பதவுரை முதலியன எழுதி அவ்வுரையையே விரித்திட்டனர். (இவ்விரிவுரையேஇப்பதிப்பில்எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.)

பிரயோகவிவேகநூலார், இலக்கணநூல்செய்கின்ற தாமே உதாரணமும் உடன் எடுத்துக்காட்டியதற்கு மேற்கோளாக. 'தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணமுங் காட்டினாற்போல, யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதாரணமுங் காட்டினும்' என்று எழுதியிருத்தல்கொண்டு, தண்டியலங்கார நூலாசிரியர் தாமே உதாரணசெய்யுளுஞ் சேர்த்து அமைத்தன ரென்று அறியலாம்.

இலக்கணவிளக்கத்து அணியியல்இந்நூல்முழுவதையும் அடியொற்றியதாதலால், அதன்பிரதியும் இந்நூற்பரிசோதனைக்கு உதவுவதாயிற்று.

இவ்வுரையிற் பொருளெழுதப்படாத உதாரணச்செய்யுள்கட்கெல்லாம் பொருளும், கருத்தும், கூறிய இலக்கணத்துக்கும் அதற்கு இலக்கியமாகிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும்உள்ளபொருத்தமும், அருஞ்சொற்களுக்குப்பொருளும், மற்றுஞ் சிற்சிலவிஷயங்களும் தெளிவாகவிளங்குமாறு குறிப்புஎழுதி இவ்வுரையில் உரியஇடங்களிற் சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கின்றோம்.

இந்நூலுக்கும் வடநூலுக்கும் வழிநூலாக இற்றைக்கு முப்பத்தைந்து வருஷத்துக்குமுன் ஸ்ரீ. உ. வே. தி-ஈ-ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரசாரமும், தொல்காப்பியம் வீரசோழியம் மாறனலங்காரம் என்பனவும், அவற்றின் உரைகளும், வடமொழியலங்கார நூல்கள்பலவும், மற்றுஞ்சிலவும், இக்குறிப்புஎழுதுதற்கு முக்கியமான துணையாய் நின்றன.

சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் மகாமகோபாத்தியாயஸ்ரீமத். உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்அளித்தஏட்டுப்பிரதியொன்றும், சென்னை இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையிலுள்ள பிரதிகள் நான்கும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து ஏட்டுப்பிரதிகள் மூன்றும் இந்நூலைப்பரிசோதித்தற்கு இன்றியமையாத்துணையாய்நின்றதனால், அப்பிரதிகளையுடையார்க்கு மனப்பூர்வமாக வந்தனஞ்செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

புதிதாகஎழுதப்பட்ட குறிப்புரையினும் பழமையாகவுள்ள உரைக்கு வேறுபாடு விளங்குமாறு, இப்பதிப்பில், பழையவுரைவாக்கியங்களுள்ள அறைகளின்முதலெழுத்துத் தடித்தஎழுத்தில்அமைக்கப்பட்டது; அதனால், புதுக்குறிப்புரை இன்னதென்றும், பழையவுரை இன்னதென்றும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

எதிர்பாராதுநேர்ந்த பற்பல வேலைத்தொல்லைகளால், இப்பதிப்பை முதலில்உத்தேசித்தகாலத்தில்வெளிப்படுத்தல் இயலாதாயிற்று; அத்தாமதத்தைப் பாராட்டாது பொறுக்குமாறு நல்லோரை வேண்டுகின்றனம்.

தண்டியலங்காரம்.

பொதுவியல்.

பொருளடக்கம்.

ஸ்ரீ

தண்டியலங்காரம்.

முதலாவது

பொதுவியல்.

காப்பு.

க. சொல்லின் கிழத்தி மெல்லிய லிணையடி
சிந்தைவைத் தியம்புவல் செய்யுட் கணியே.

என்பது, சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—அணியினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையான், அணியதிகாரமென்னும் பெயர்த்து.

இவ்வதிகாரத்தின் முதற்கண்ணோத்து என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—ஒருசார் அணிபெறுஞ்செய்யுட்கும் ஒருசார் அணிக்கும் இலக்கணம் உணர்த்தினமையான், பொதுவியலென்னும் பெயர்த்து.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைச்சூத்திரம் என்நுதலிற்றோ வெனின்,—தெய்வவணக்கமும், உரைக்கும்பொருளும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இதன் பொழிப்பு.) கலைமடந்தைதுணைத்தாளைக் கருத்துள்வைத்து, யாப்புக்கு அலங்காரவிலக்கணஞ் சொல்லுவேன்; (என்றவாறு.)

சொல்லின்கிழத்தியெனினும், கலைமடந்தையெனினும் ஒக்கும். இணையடியெனினும், துணைத்தாளெனினும் ஒக்கும். சிந்தையெனினும் கருத்தெனினும் ஒக்கும்; 'உள்'என்பது ஏழாம்வேற்றுமை தொக்குநின்று விரித்து உரைக்கப்பட்டது. இயம்புவலெனினும், சொல்லுவேனெனினும் ஒக்கும். செய்யுளெனினும், யாப்பெனினும் ஒக்கும். அணியெனினும், அலங்காரமெனினும் ஒக்கும். 'அணி' என்றது - ஈண்டு அலங்காரவிலக்கணத்தை; ஆகுபெயர். ஏகாரம் - ஈற்றசை.

'வாழ்த்து, தெய்வம்வணங்குதல், வருபொருள்மொழிதல் என்பன காப்பியத்துமுதலிலக்கணம்' என்று ராசிரிய ராகலின்,ஈண்டுத் தெய்வவணக்கமும், உரைக்கும்பொருளும் உணர்த்தப்பட்டன. இஃது இலக்கியத்திற்கு ஓதியவதனை இலக்கணத்திற்கும் ஓதி உடம்படுபுணர்த்தா ராசிரிய ராகலின், ஈண்டு இவ்வாறுஉரைக்கப்பட்டது. என்றதனால், சிறப்புப்பாயிரமாயிற்று.

(குறிப்பு.) பெயர்த்து - பெயருடையது. முதற்கண் ஓத்து - முதலிலுள்ள இயல். இவ்வியலில் கஉ - ஆஞ் சூத்திரம்வரையிலும் செய்யுட்கும், அதற்குமேல் அணிக்கும் இலக்கணங் கூறுமாறு காண்க. தலைச்சூத்திரம் - முதற்சூத்திரம். என் நுதலிற்று - யாதுகருதியது. 'சொல்லின் கிழத்தி மெல் இயல் இணை அடி'என்பதற்கு - சொற்களுக்குஉரிய தலைவியான சரசுவதியினது மென்மையான தன்மையையுடைய உபயபாதத்தை யென்றுவது, சொற்களுக்கு உரிய தலைவியும் மென்மையான தன்மையை யுடையவளுமான சரசுவதியினது உபயபாதத்தை யென்றுவது பதப்பொருள் காண்க

பிற்றினவுரையில், 'மெல்லியல்' என்றது - பண்புத்தொகை யன்மொழி. ஈண்டு - இங்கு. அணி - முதலாகுபெயர். வாழ்த்து, தெய்வவணக்கம், உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பன காப்பியத்து முதலிலக்கண மென்பதை, மேல் அ-ஆஞசூத்திரத்தில் விளங்கக் காண்க. உடம்பொடுபுணர்த்தலென்பது, ஒருயுக்தி; அஃதாவது-சொலலவேண்டுவதோரிலக்கணத்தை விதித்துச் சொல்லாமல் தான் அவ்விலக்கணமமையச் சொல்வதுகொண்டு தெரிவித்தல்; நன்னூலில் குற்றியலுகரம்சிறுபான்மைஉயிர்முதன்மொழிவரும்போது கெடாமல்நிற்கும்' எனச் சொல்லவேண்டியவர் அவ்வாறுவிதித்துச்சொல்லாமல் "தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே" என்றும், "ஆற னொருமைக் கதுவு மாதுவும்" என்றும் தாம் சூத்திரஞ்செய்ததன் குறிப்பினால் அவ்விதியைப் பெறவைத்தலும்; தொல்காப்பியத்தில் 'பெயரின் ஈற்றுஅயல்அகரம் சிறுபான்மை ஓகாரமாகத் திரிதலும் செய்யுளிலுண்டு' என்ற பொருளைச் சூத்திரவிதிகூறியுணர்த்தாமல் 'கிழவோன்', 'கிழவோள்' என்ற பெயர்களை ஆசிரியர் தாமே சூத்திரங்களி லுபயோகித்து அதனால் அவ்விதியைப் பெறவைத்ததும் இவ்வுத்தியேயாம். இங்கு, வாழ்த்து தெய்வவணக்கம் உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பன காப்பியத்துக்கேயன்றி இலக்கண நூலுக்கும் முதலிலக்கணமாதலே, அவ்விலக்கண நூலாசிரியர் அங்ஙனஞ் சூத்திரவிதியாற்கூறுதுதாம் அவற்றைமுதலிற்கூறி அதனாற் பெறவைத்தல், உடம்பொடுபுணர்த்தலாகும். "வணக்க மதிகார மென்றிரண்டுஞ் சொல்லச் சிறப்பென்னும் பாயிரமாம்", "தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும் எய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்றபடி இத்தலைச்சூத்திரம் தற்சிறப்புப்பாயிரமாம். (௧)

செய்யுள்வகை.

௨. செய்யு ளென்பவை தெரிவுற விரிப்பின்
முத்தகங் குளகந் தொகைதொடர் நிலையென
வெத்திறத் தனவு மீரிரண் டாகும்.

என்பது: மேல் 'செய்யுட்குஅணியிலக்கணமுணர்த்துவல்' என்றார்; ஈண்டு, அச்செய்யுளாமாறுஉணர்ந்தே அணி உணரப்படு மாகலான், அவ்வணிபெறுஞ்செய்யுளினது பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) செய்யுளென்று சொல்லப்படுவன, விளங்கவிரித்துஉணர்த்துங்கால், எவ்வகைப்பட்ட பாவேனும் முத்தகச்செய்யுளும், குளகச்செய்யுளும், தொகைநிலைச்செய்யுளும், தொடர்நிலைசசெய்யுளும் எனநான்குவகைப்படும்; (எ - று.)

'செய்யுள்' என்பதனை நான்கினோடும், 'நிலை' என்பதனைப் பின்னிரண்டனோடுங் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது.

முத்தகம், குளகம் என்பன-வடமொழிப்பெயர். ஏனையிரண்டும், தமிழ்மொழிப்பெயர்.

அவையாமாறு முன்னர்அறியப்படும்.

(கு - பு.) தொகை - எண். பா - வெண்பா முதலியன. நான்கு - முத்தகம் முதலியன. பின்இரண்டு - தொகை, தொடர் என்பன. ஏனை - மற்றை. ஏனையிரண்டு - தொகைநிலை, தொடர்நிலை என்பன. அவைஆம்ஆறு - முத்தகம்முதலியவற்றின் இயல்பு. முன்னர் - மேல்; அடுத்தசூத்திரம் முதலாக. (௨)

முத்தகம்.

௩. அவற்றுள்,

முத்தகச் செய்யு டனிநின்று முடியும்.

என்பது: முத்தகச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ப.) மேற்சொன்ன நான்கனுள் முத்தகச்செய்யுளென்பது, தனியேநின்று ஒருபொருள்பயந்து முற்றுப்பெறுவது; (எ - று.)

அது, "என்னேய் சிலமடவா ரெய்தற் கெளியவோ
பொன்னே யனபாயன் பொன்னெடுந்தோண்-முன்னே
தனவேயென் றாளுஞ் சயமடந்தை தோளாம்
புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு" என வரும்.

(இதன்பொருள். பொன்னையொப்பாய்! அடிப்படத் தனக்கே சொம்மாகநினைத்துத் துய்க்கின்ற கொற்றவையுடைய தோள்களாகிய செறிந்தவேயினாலே நெருங்கப்பட்ட பொருப்பாகிய அனபாயனுடைய அழகினையுடையவாய்ப் பெரியவாகிய தோள்களானவை, என்னையொக்குந்தன்மையராகிய பெண்டிர்பலரும் புல்லுதற்கு எளிவந்தனவாமோ? [ஆகா]; என்றவாறு. வேய்மிடைந்த பொருப்பாகிய தோள் எனக் கூட்டுக. தோளாகிய பொருப்பு என்பாருமுளர். 'என்னேய்' என்புழி, இரண்டனுருபுதொக்குநின்றதெனக் கொள்க. 'என்'என்பதனை, இரக்கத்தின்கட்குறிப்பு என்பாருமுளர். 'சில' என்றது=பல. எய்துதல் - கூடுதல். அநபாயன் - அபாயாகிதன். பொன் - அழகு. நெடுந்தோள் - பெரிய தோள். 'என்று' என்றது. என்றுநினைத்து என்றவாறு. சயமடந்தை - யனதுர்க்கை. புனவேய் - செழித்தவேய். மிடைதல் - நெருங்குதல். பொருப்பு - மலை.)

(கு - பு.) பயந்து - தந்து. எய்-உவமவுருபு. 'என்னேசிலமடவார்' என்றும் பாடமுண்டு. 'பொன்னே' என்றது, இலக்குமிபோன்றவளே! அல்லது பொன்போன்றவளே! என்று தோழியைநோக்கியவிளி. இச்செய்யுள், தலைவனது அருமையைத் தலைவிகூறியது. அடிப்பட - நெடுநாளாக என்றபடி. தனவேஎன்று - தனக்கேயுரிய பொருள்களென் றெண்ணி; தன-பலவின்பாற்பெயர். சொம்=ஸ்வம்;உரியபொருள்· சொத்து. துய்க்கின்ற-அநுபவிக்கின்ற. புனம்வேய் - கொல்லைகளில் அடர்ந்து செழித்து வளரும் மூங்கில். 'அநபாயன்' என்றது, சோழர்களில் ஒருவனது பெயர்; அபாயமில்லாதவ னென்பது, இப்பெயரின் பொருள். ஜயலக்ஷ்மியினுடைய மூங்கில் போன்ற தோள்களால் தழுவப்பட்ட மலைபோன்ற அநபாயனது தோள்களென்க. சயமடந்தை தோள்களுக்கு மூங்கில்களும், அவை தழுவும் அநபாயன்தோள்களுக்கு மூங்கில்சாரும்மலைகளும் உவமை. திரண்டு நெய்ப்புடைத்தாய் வளைந்தெழும் வடிவுபற்றி மகளிர்தோளுக்கு இளமூங்கிலும், பருத்தோங்கிய வடிவும் வலிமையும்பற்றி வீரர்தோளுக்கு மலையும் உவமைகூறப்படும். இச்செய்யுள் தனியேநின்று ஒருபொருள் தந்து முடிந்தமை காண்க. பத்துப்பாட்டி லடங்கிய பத்துநூல்களும், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல் என்ற பிரபந்தங்களும் இவையெல்லாம், ஒவ்வொருபாட்டாய் நின்று தனியே முடிதலால், முத்தகமெனத்தக்கன. (௩)

குளகம்.

௪. குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்.

என்பது: குளகச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) குளகச்செய்யுளென்பது, பலபாட்டாய் ஒருவினைகொண்டு முடிவது; (எ - று.)

'ஒருவினை' என்ற விதப்பான், ஒருபெயர்கொண்டும் முற்றுப்பெறு மென்க.

இதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க.

(கு - பு.) வந்துழி=வந்தஉழி - வந்தவிடத்து. கம்பராமாயணத்திற் பாலகாண்டத்துத் திருவவதாரப்படலத்தில் "திரைகெழுபயோததி துயி லுந் தெய்வவான், மரகதமலையினை வழுத்தி நெஞ்சினுற், கரகமலங்குவித் திருந்தகாலையிற், பரகதியுணர்ந்தவர்க்குதவுபண்ணவன்", "கருமுகில்தாம ரைக்காடுபூத்து நீ, டிருசுடரிருபுறத்தேந்தி யேடவிழ், திருவொடும்பொலிய வோர்செம்பொற்குன்றின்மேல், வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன் றினன்" என இரண்டு செய்யுள்கள் தொடர்ந்து ஒருவினைகொண்டு முடி ந்து குளகமாதல் காண்க. இது, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளினிடையே வந்த குளகம்; மேல் எ - ஆஞ் சூத்திரத்தின்உரையிறுதியைப் பார்க்க. குள கச்செய்யுள்கள் தனியேஒருநூலாய்நின்றதற்கு உதாரணம் அரிதாதல்நோ க்கி 'இதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக்காண்க' என்றார். விதப்பு-மிகுத்துரைத் தல். இங்கு, 'வினை' என்றது, முடிக்குஞ்சொல்லென்ற மாத்திரமாய் நிற் கும். 'வினை யென்றது, ஈண்டு முடிக்குஞ்சொல்லை; "வினைப்படுதொகுதி" என்றாற்போல' என்பது,இலக்கணவிளக்கவுரை. பெயர்கொண்டு முடிதற்கு உதாரணம்:—"முன்புலக மேழினையுந் தாயதுவு மூதுணர்வோ, ரின்புறக் கங்காநதியையீன்றதுவு - நன்பரதன், கண்டிருப்ப வைகியதுங் கான்போ யது மிரத,முண்டிருப்பாருட்கொண்டதும்", "வெந்தகரியதனை மீட்டுமக வாக்கியது, மந்தச்சிலையினைப் பெண்ணாக்கியதுஞ் - செந்தமிழ்தேர், நாவ லன்பின்போந்ததுவு நன்னீர்த்திருவரங்கக், காவலவன்மாவலவன்கால்" எனக்காண்க. "அருமறையாய் நள்ளிரவிற் கொடுபோகி வசுதேவராயர்பா டித், திருநகரத்திடைகரப்ப வளர்ந்தவனும் வெண்ணெயினைத் திருடி மே ஞள், பொருவருகைத்தாமரையாற் செங்கனிவாய் வைத்தவனும் போத னேற, னிருவருங் காண்பதற்கரிதா மந்தாமந் தகிபாண்டற் கெளிதி னன் பால்", "கொடுத்தவனு மானிரைகாத்தருள்காலைக் கன்மாரி குடை குன் றாகத், தடுத்தவனு நான்முகத்தோன் கொடுபோய பல்லுருவின் றன்மை யாக, மெடுத்தவனுந் தேவகியீன்றருள்புதல்வன் றுரோபதியாமின்பக்கொ ம் பன், றுடுத்ததுகி லிருஞ்சபையுட் டொலையாமை யளித்தவனு முண்மை கூறின்","காண்டகுபொன் முடியுதைத்துக் கஞ்சனைக்கொன் றமரவோர் முற் கடுஞ்சொற் கூறப், பூண்டதொழிற் சிசுபாலன் பொன்முடி சக்கரத் தறுத்துப் புவனம்போற்றப், பாண்டவர்க்குத் தூதாகி நூற்றுவர்மு னுரு ணைடுந்தேர்ப்பாகனுகி, யாண்டகைமைத் தருமன்முதலவர்க் கவனியனை த்து மளித்தவனுமன்றே"என்பவையும் அது. குளகம்,முத்தகத்திற்கு எதிர்.

தொகைநிலை.

ரு. தொகைநிலைச் செய்யு டோன்றக் கூறி
னொருவ னுரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்
பொருளிடங் காலந் தொழிலென நான்கினும்
பாட்டினு மளவினுங் கூட்டிய வாகும்.

என்பது: தொகைநிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தொகைநிலைச்செய்யுளென்பதனை விளங்கச்சொல்லின், ஒரு வனுல் உரைக்கப்பட்டுப் பலபாட்டாய்வருவனவும், பலராலுரைக்கப்பட் டுப் பலபாட்டாய்வருவனவுமாய். பொருளால் தொகுத்தனவும். இடத்

தால் தொகுத்தனவும், காலத்தால்தொகுத்தனவும், தொழிலால்தொகுத்தனவும், பாட்டால் தொகுத்தனவும்.அளவால் தொகுத்தனவுமாம்;(எ-று.)

அவற்றுள், ஒருவனு லுரைக்கப்பட்டது - திருவள்ளுவப்பயன். பலரா லுரைக்கப்பட்டது - நெடுந்தொகை; இஃது,எல்லாத்தொகைக்கும் பொது விலக்கணம். பொருளால் தொகுத்தது - புறநானூறு. இடத்தால் தொகுத்தது - களவழிநாற்பது. காலத்தால் தொகுத்தது - கார்நாற்பது. தொழிலால் தொகுத்தது - ஐந்திணை. பாட்டால் தொகுத்தது - கலித்தொகை. அளவால் தொகுத்தது - குறுந்தொகை. இவை, சிறப்பிலக்கணம்.

இனி, 'கூட்டிய' என்ற விதப்பான், இவ்வறுவகையானுமன்றிப் பிறவாற்றல் தொகுத்தன உளவாயினும் அறிந்துகொள்க.

(கு - பு.) தொகைநிலைச்செய்யுளாவது - ஒருசெய்யுளோடு மற்றொரு செய்யுளுக்குத் தொடர்பு யாதுமின்றித் தனித்தனியே ஒருபொருளுணர்த்துஞ் செய்யுள்கள் பல தொகுக்கப்பட்ட நூல். பொருள் - கூறும்விஷயம். 'திருவள்ளுவப்பயன்' என்பது-திருக்குறளின் பெயர்களி லொன்று. பலர்க்கும் பலவகைப்பயன்களை யளிப்பதான இந்நூல் திருவள்ளுவரென்னும் ஒருபுலவராற் செய்யப்பட்டதாத லுணர்க. 'நெடுந்தொகை' என்பது - அகநானூற்றின் மறுபெயர்; இதிலுள்ள ௪௦௦ - செய்யுள்களும், பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனுர், மாமூலனுர் முதலிய பலபுலவர்களாற் பாடப்பட்டனவாதல் காண்க: இது, எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று; அவையாவன - நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இவையெட்டுமே, இங்கு 'எல்லாத்தொகை' எனப்பட்டவை. இவையனைத்தும்,பலபுலவரொற் செய்யப்பட்ட செய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல்களே. புறநானூறு - புறப்பொருளென்னும்விஷயத்தைப்பற்றிய நானூறுசெய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல். களவழிநாற்பது-போர்க்களமாகிய இடத்தின் வருணனையான நாற்பதுசெய்யுள்களமைந்த நூல். இதுவும், கார்நாற்பது ஐந்திணை என்பனவும் - பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களிற் சேர்ந்தவை. கார்நாற்பது - கார்காலத்தைப்பற்றிய நாற்பதுசெய்யுள்களமைந்த நூல். ஐந்திணை - முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம்,பாலை,நெய்தல் என்ற ஐந்துநிலத்துக்கும் முறையேஉரிய இருத்தல், புணர்தல்,ஊடல்,பிரிதல்,இரங்கல் என்னும் ஒழுக்கங்களைக் கூறுஞ் செய்யுள்களமைந்த நூல். 'ஐந்திணை' என்று பொதுப்படக் கூறியதனுல், "நாலடி நான்மணி நால்நாற்ப தைந்திணை முப், பால்" எனப்படுகிற ஐந்திணையைம்பது,ஐந்திணையெழுபது, திணைமொழியைம்பது,திணைமாலை நூற்றைம்பது என்ற நான்குநூல்களையுங் கொள்ளலாம். கலித்தொகை - நால்வகைப்பாக்களுள் கலிப்பாவென்னும் பாவி லமைந்த செய்யுள்களைக் கொண்டு தொகுத்த நூல். குறுந்தொகை-அடிவரையறையிற் குறைந்த செய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல். திரிகடுகம், நான்மணிக்கடிகை, சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என உவமைவகையால் தொகுத்தது முதலியன - பிறவாற்றுல் தொகுத்தனவாம். 'தொழிலெனுநான்கினும்' என்றும், 'கூட்டியதாகும்' என்றும் பாடமுண்டு. 'ஆகும்' என்றதனுனே, பிறவாற்றுற்பெயர் பெற்று வருவனவுங் கொள்க' என்பது, இலக்கணவிளக்கவுரை. (ரு)

தொடர்நிலை.

௬. பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை.

என்பது: தொடர்நிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பொருளினுல் தொடர்தலும், சொல்லினுல் தொடர்தலும் என இருவகைப்படும், தொடர்நிலைச்செய்யுள்; (எ - று.)

எனவே, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளும், சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளும் என இருவகைப்படும்.

'இரண்டு' என்றது 'வகை' என்ற மிகையான், மூன்றுவது பொருளினாலுஞ் சொல்லினாலுந் தொடர்வதும் உண்டெனக் கொள்க.

(கு - பு.) பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் - முற்செய்யுளோடு பிற்செய்யுள் பொருளினால் தொடர்ந்து வரப்பெறும் நூல்; ஒருசரித்திரத்தைத் தொடர்ச்சியாகக்கூறும் சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியன. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் - முற்செய்யுளோடு பிற்செய்யுள் சொல்லினால் தொடர்ந்துவரப்பெறும் நூல்; அந்தாதியாப்பாடப்பட்ட பிரபந்தங்கள். நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தாதியாக அமைந்த திருவிருத்த மென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் பாசுரங்களுக்குப் பூர்வாசாரியர்கள் அப்பாடல்கள் ஒன்றையொன்று பொருளில்தொடர்ந்துநிற்றல் தோன்ற வியாக்கியானஞ் செய்திருத்தலால், அதுபோல்வன சொற்பொருட்டொடர்நிலையாம். வில்லிபுத்தூரார் தமது பாரதத்துப் பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்தில் அகூ - ஆஞ்செய்யுள் முதலாகப் பத்துச்செய்யுள்களை அந்தாதித்தொடையாற் பாடியிருத்தலும் இதன்பாற் படும். தொடர்நிலை, தொகைநிலைக்குஎதிர்.()

பொருட்டொடர்நிலையின் பகுப்பு.

௭ பெருங்காப் பியமே காப்பிய மென்றாங்
கிரண்டா யியலும் பொருட்டொடர் நிலையே.

என்பது: அவற்றுட் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளைப் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பெருங்காப்பியம் காப்பியம் என இரண்டுவகையாய் நடக்கும், பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள்; (எ - று.)

'பெருங்காப்பியம்' என்று ஆசிரியர் அடைசொற்புணர்த்தமையான், காப்பியமென்பது சிறிதெனப் பெறப்பட்டது இஃது, உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்பது. இதனைச் சிறுகாப்பியமெனினும் இழுக்காது. அல்லதூஉம், "எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே" எனக் கொள்க' என்றார்க்குச் செப்பாமையும் உரித்தென்று கொள்ளாமோ வெனின், ஒன்றே இனமாயக்காற் கோடலும், பலஇனமாயக்காற் கொள்ளாமையுமா மாதலான், ஆண்டேகூறினா ரென்பது. அஃதேல், "இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை" என்றுமோ வெனின், அவை செய்யுட்கேயுரியன சில சொல்லுதல்வகை: இஃது அன்னதன் றென்பது.

அஃதேல்,கவியாற்பாடப்படுவனவெல்லாம் காப்பியமன்றோ?பொருட்டொடர்நிலையைக் காப்பியமென்றது என்னை? எனின்,—சேற்றுள்தோன்றியவெல்லாம் பங்கயமெனப் பெயர்பெறுமாயினும் அப்பெயர் தாமரையொன்றன்மேற்றே யாயினவாறுபோல இப்பெயர் பொருட்டொடர்நிலைக்கேயாயிற்று. ஒழிந்தனவும் ஒழிந்த தமக்குஏற்றபெயர் பெற்றன வெனக் கொள்க.

'இரண்டு' என்றது 'இயலும்' என்ற மிகையால், பத்துவகைப்பட்ட நாடகச்சாதியும், கோவையும் பொருட்டொடர்நிலைப்பாற்படு மெனக் கொள்க. பத்துவகைப்பட்ட நாடகச்சாதியாவன - * நாடகம், பிரகரணம், பாணம், பிரகசநம், டிமம், வியாயோகம், சமவாகாரம், வீதி, அங்கம், ஈஹாமிருகம் என இவை. கோவையாவன - தமிழ்முத்தரையர்கோவை முதலாயின. அல்லதூஉம், அவ்விலேசானே, முற்கூறிய முத்தகமுதல் மூன்

* 'வாரம்,ஈயாமிருகம், அரட்டு, சமவகாரம், பாணம், வீதி,சல்லாபம், உத்திரட்டாங்கம், வீராசனம், வியாயோகம் என இவை' என்று சிலஏட்டுப்பிரதிகளி லிருக்கின்றது.

றும் பின்னர்க்கூறிய பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுட்கு உறுப்பாய்வருதலு முடைய வெனக் கொள்க.

(கு - பு.) 'முந்து நூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழியால் தொடர்நிலைச்செய்யுட்குப்பெயரின்மையும், இதற்குப்பின்புகூறிய நூல்கள் இதற்கு விதியன்மையு முணர்க' என்பது, சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை. இந்த ஆக்ஷேபம்—'முந்து நூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழிப்பெயரின்றேனும் ஆசிரியர் "வடசொற்கிளவி வடவெழுத்தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே" என்றார், 'ஆகும்மே' என்ற இலேசினான் உய்த்துணரற்பாலதனை மாணாக்கன் ஐயந்தீர்தற்கன்றே பின்னும் "சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்" என்றாரெனக் கொள்க; அன்றியும், பெரியதனைப் பெருங்காப்பியமென்றே கூறி மறுக்கவேண்டுதலானும், சான்றோர்செய்யுட்களிலும் "கூத்தியரிருக்கையுஞ் சுற்றியதாகக், காப்பியவாசனைக் கலந்தவைசொல்லி" என ... .உதயணன்கதையுள்ளும், "கருதுவ தங்கொன்றுண்டோ காப்பியக்கவிகள் காம, வெறியெழ விகற்பித்திட்டார்" எனச் சிந்தாமணியுள்ளும், "நாடகக்காப்பிய நன்னூ னுனிப்போர்" என மணிமேகலையுள்ளும், பிறவற்றுள்ளுங் கூறினமையானும், சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை யென்னுந் தொடர்நிலைச்செய்யுட்குக் காப்பியமென்று பெயர்கூறுதலும் ஆசிரியர்கருத்தென உணர்க' என்ற சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரையால் நீங்குதல் காண்க.

அடைசொல் புணர்த்தல் - அடைமொழிசேர்த்துக் கூறுதல்; அடைமொழி - விசேஷணம். உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் என்பது-முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்திகளுள் ஒன்று; ஒருவழி ஒருபொருள்சொல்லியக்கால் அதன் கண்ணே மற்றொருபொருளையுங் கொணர்ந்து கொண்டு அறிதல். இழுக்காது - தவறாது.

"எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே" என்பது, தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்திற் கிளவியாக்கத்து ௬௧ - ஆஞ் சூத்திரம்; இதற்கு நச்சினார்க்கினியருரை வருமாறு:— "இஃது, அருத்தாபத்தி கூறுகின்றது. இ-ள். எடுத்த மொழி-இனமாகியபொருட்கண் ஒன்றை விதந்துவாங்கிக்கூறிய அச்சொல், இனம் செப்பலும் உரித்து-தன்பொருட்குஇனமாகிய பிறபொருளைக் குறிப்பாலுணர்த்துதலும் உரித்து; எ - று. உம்மை-எதிர்மறையாகலின், உணர்த்தாமையும் உரித்தாயிற்று. 'அறஞ்செய்தான் துறக்கம் புகும்'என்றவழி, இனப்பொருளாகிய 'மறஞ்செய்தான் நிரயம்புகும்'என்பது உணர்த்திற்று. 'இழிவறிந்துஉண்பான் இன்பமெய்தும்' என்றவழி, 'கழிபேரிரையான் இன்பமெய்தான்' என்பதும் இனப்பொருளை யுணர்த்திற்று. 'கீழைச்சேரிக்கோழி அலைத்தது'என,'மேலைச்சேரிக்கோழிஅலைப்புண்டது' என்பதும் அது. 'ஆவாழ்க அந்தணர்வாழ்க' என்பன இனஞ்செப்பாதன. அருத்தாபத்தி இனஞ்செப்புமாறு,தன்னோடு மறுதலைப்பட்டுநிற்பது ஒன்று உள்வழியாயிற்று; மறுதலைப்பாடு பலஉள்வழிச் செப்பாது; ஆவிற்கு மறுதலை-எருமை ஒட்டகம் எனப் பலவுள. அந்தணர்க்கு மறுதலை-அரசர் வணிகர் வேளாளர் எனப் பலருள். அங்ஙனம் பலமறுதலையுள்வழிச் செப்பாது."

கொள்ளாமோ - கொள்ளமாட்டோமோ. ஆயக்கால் - ஆனால். கோடல்-கொள்ளுதல். ஆண்டே - பெருங்காப்பியமென்றுகூறிய அவ்விடத்திலேயே. அஃதேல் - அங்ஙனமானால்.

"இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள்பெயர்க்கொடை,வழக்காறல்ல செய்யுளாறே" என்பது, தொல்காப்பியத்துக் கிளவியாக்கத்தில் ௧௮ - ஆஞ் சூத்திரம். 'இது, செய்யுட்கு மரபுவழுவமைதி கூறுகின்றது. இ - ள். இனச்

சுட்டுஇல்லாப் பண்புகொள்பெயர்க்கொடை - இனத்தைச் சுட்டி அவற்றி னின்றும் விசேடிக்கப்படுதலில்லாத பண்புஅடுத்துவழங்கப்படும் பெயரை ஒருபொருட்குக்கொடுத்தல், வழக்குஆறு அல்ல செய்யுள்ஆறு-வழக்குநெறி யல்ல: செய்யுள்நெறி; எ-று. "செஞ்ஞாயிற்றுள் நிலவுவேண்டினும், வெண் டிங்களுள் வெயில்வேண்டினும்" என இவை கருஞாயிறும் கருந்திங்களுமா கிய இன மின்மையின் விசேடிக்கப்படாவாயினும் செய்யுட்குஅணியாய்நிற் றலின் அமைத்தார். எனவே, வழக்கின்கண் பண்புகொள்பெயர் இனங் குறித்துவருதல் மரபென்பதூஉம், செய்யுட்கண் வழீஇயமைதல் மரபென் பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. பண்புஅடாது வடவேங்கடம், தென்குமரி, முட் டாழை, கோட்சுறா எனத் திசையும் உறுப்பும் தொழிலும் முதலிய அடை யடுத்து இனஞ்சுட்டாதுவருவன ஒன்றினமுடித்தலாற் செய்யுளாறென அமைக்க."

என்னுமோ - என்றுசொல்லமாட்டோமோ? அன்னது அன்று - அத் தன்மையதன்று.

காப்பியம்-காவ்ய மென்ற வடமொழியின் விகாரம்; கவியினுற் செய்ய ப்பட்ட தென்பது, அதன்பொருள்: தத்திதாந்தநாமம். பெருங்காப்பியத் தை மஹாகாவ்ய மென்றும்,சிறுகாப்பியத்தை க்ஷுத்ரப்ரபந்தமென் றுங்கூறு வர் வடநூலார். என்னை - என்ன. பங்கயம் - பங்கஜம்; சேற்றில்தோன்றிய தென்பது பொருள்: பங்கம் = சேறு. காரணத்தைநோக்குமிடத்து அக்கார ணத்தையுடையபலவற்றிற்கும் பெயராக வழங்கக்கூடியதாயினும் அங்ஙனம் வழங்காமல் அக்காரணத்தையுடைய ஒன்றற்கே உரியதாக இடப்பட்ட குறியாய் வழங்குஞ் சொல், காரணவிடுகுறிப்பெய ரெனப்படும்; இதனை, வடநூலார் யோகரூட மென்பர். 'ஒழிந்தனவும்' என்றது - முக்தகம், குள கம், தொகைநிலை என்றவற்றை. அவை தமக்கேற்றபெயர்பெறுதல்—முக் தகமென்ற வடமொழிப்பெயர் - வேறொருசெய்யுளை அவாவாது தன்னில் தான்முடிந்துவிட்டதென்றும், குளகமென்ற வடமொழிப்பெயர்-அங்ஙனம் முடியாமற் பலசெய்யுள்கள் பொருளில்தொடர்ந்ததென்றும், தொகைநிலை யென்ற தமிழ்ப்பெயர்-பலசெய்யுள்கள் தொகுக்கப்பட்டுநின்ற தென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. மிகை - அவசியமலலாத சொல்; சூத்திரத்தில் அவ சியமல்லாதபதங் காணப்பட்டால் அதனால் ஏதேனுந் தக்கபொருள் கொள் ளவேண்டு மென்பது, இலக்கணநூலார் துணிபு. இங்கே 'இரண்டாம்' என் றாலே அமைவதாயிருக்க, 'இரண்டாயியலும்' என்றதில் 'இயலும்' என்றது இன்றியமையாததன்றாதல் காண்க. பிறவும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

நாடகவகைகளின் இலக்கணம் இங்குஉரைப்பிற் பெருகும். அவற்றைத் தசரூபகம், ப்ரதாபருத்ரீயம் முதலிய வடநூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். இவற்றின் பெயர்களும் இலக்கணங்களும் வேறுவகையாக வீரசோழியவுரை யிற் கூறப்பட்டுள்ளன. கோவை - அகப்பொருட்கோவை. அதனிலக்கணம்- இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினான்குவகைப்பட்ட கருப்பொரு ளும்,பத்துவகைப்பட்ட உரிப்பொருளும் பொருந்த,கைக்கிளைமுதல் உற்ற அன்புடைக்காமப்பகுதியவாங் களவொழுக்கத்தையும் கற்பொழுக்கத்தை யுங் கூறுதலே எல்லையாக, கட்டளைக்கலித்துறைநானூற்றால் திணைமுத லாகத் துறையீறாகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டுஅகப்பாட்டுஉறுப்பும் வழுவி ன்றித்தோன்றப் பாடுவது. இது, தமிழில்வழங்குகின்ற தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களி லொன்று. காட்சிமுதலியதுறைகள் முறையேகோக் கப்பட்ட நூ லென்பது, இப்பெயரின் பொருள். ஐந்திலக்கணங்களுட் பொருளின்பகுதியாகிய அகப்பொருளிலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாகஅமை ந்தது, இது. குறிஞ்சித்திணைமுதலியஐந்திற்கும் உரியனவாக முன்னோர்கள்

விதித்த முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்கள்முகமாகத் தலைவன் தலைவிகளுடைய ஒழுக்கங்களை உலகவழக்கம் செய்யுள்வழக்கம்என்னும்இரண்டிற்கும் ஒப்ப நன்குதெரிவிப்பது; ஆதலால், இப்பிரபந்தம், ஐந்திணைக் கோவை யென்றும் பெயர்பெறும். வழிபடுகடவுளின்மீதும், தம்மையாதரித்த பிரபுக்களின்மீதும் இப்பிரபந்தம் பாடப்படுகின்றது. அவற்றில் தமிழ் முத்தரையர்கோவை, பிந்தினவகைத்து. அவ்விலேசானே - 'இரண்டாயியலும்' என்று கூறியதனைக்கொண்டே. சூத்திரத்திற்கூறப்படாத பொருளை வேண்டியவிடத்து எவ்வகையாலேனும் அதுகொண்டுபெறவைத்தல், உரைசெய்வோரியல்பு. (எ)

பெருங்காப்பியம்.

அ. அவற்றுள்,

பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினொன்
றேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று
நாற்பொருள் பயக்கு நடைநெறித் தாகித்
தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்
மலைகட னாடு வளநகர் பருவ
மிருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழி னுகர்தல் புனல்விளை யாட
றேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தலென்
றின்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் றொடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்
பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் *பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.

என்பது: **பெருங்காப்பியமென்னும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளா மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.**

(இ - ள்.) 'பெருங்காப்பியநிலை பேசுங்காலை' என்றது - பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணத்தைச் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு. 'வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றின் ஒன்று ஏற்புஉடைத்துஆகி முன்வர இயன்று' என்றது - வாழ்த்துதல் தெய்வம்வணங்குதல் உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்னும் மூன்றனுட் பொருந்துவதாக ஒன்று முன்வர நடந்து என்றவாறு. 'ஏற்புடைத்தாகி' என்றதனான், அவற்றுள் ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் ஒருங்குவரினும் இழுக்கன்றென்பது. 'வாழ்த்து' என்பது-ஓரலங்காரம்; அது, முன்னர்உரைக்கப்படும். 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்து ஆகி' என்றது - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் பயக்கும் ஒழுகலாறுடைத்தாய் என்றவாறு. 'தன்னிகர்இல்லா தலைவனை உடைத்தாய்'என்றது-தன்னோடு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதானை நாயகனாக வுடைத்தாய் என்றவாறு. "பல்பொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடல்"

* ஹாவ.

என்றதனால்,தன்னினுயர்ந்தாரில்லாதா னென்று கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. 'மலை கடல் நாடு வளம்நகர் பருவம் இருசுடர்த்தோற்றம் என்று இனையன புனைந்து' என்றது-மலைவருணனையும் கடல்வருணனையும் நாட்டுவருணனையும்நகரவருணனையும் இருதுவருணனையும் ஆதித்தோதயவருணனையும் சந்திரோதயவருணனையும்என்றுஇன்னோரன்னவருணனைகளையுடைத்தாய்என்றவாறு.'நல்மணம்புணர்தல் பொன்முடிகவித்தல் பூம்பொழில்நுகர்தல் புனல் விளையாடல் தேம்பிழிமதுக்களி சிறுவரைப்பெறுதல் புலவியிற்புலத்தல் கலவியிற்களித்தல் என்று இன்னன புனைந்த நல்நடைத்து ஆகி'என்றது-இன்னோரன்னசெய்கைச்சிறப்புப் புகழ்ந்துதொடுக்கப்பட்டநல்லொழுக்கமுடைத்தாய் என்றவாறு. 'இன்னன' என்றதனால், பலவருணனைகளையுமுடைத்தாய் வருவதெனக் கொள்க. 'மந்திரம் தூது செலவு இகல் வென்றி சந்தியின் தொடர்ந்து'என்றது-மந்திரமிருத்தலும் தூதுவிடுதலும் மேற்செலவும் செருச்செய்கையும் வென்றியெய்தலும் சந்திபோலத் தொடர்புபட்டு என்றவாறு. 'சந்தி' என்பது நாடகததேநிலைபெறுதலான், ஈண்டு, அதுபோலவெனக் கூறப்பட்டது; அவையாவன - வித்து முளை தழைத்தல் விளைவு துய்த்தல் என இவை போல்வன. 'சருக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி' என்றது - சருக்கமென்றுதல் இலம்பகமென்றுதல் பரிச்சேதமென்றுதல் பாகுபாட்டால் விளக்கமுடைத்தாய் என்றவாறு. 'நெருங்கிய சுவையும் * பாவமும் விரும்ப' என்றது - எட்டுவகைப்பட்ட சுவையும் மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பும் இடைவிடாமற்கேட்போர்மதிப்ப என்றவாறு. 'கற்றோர் புனையும் பெற்றியது என்ப' என்றது - இவ்வகைத்தாகப் புலவராற்புனையப்படுந்தன்மையை யுடைத்து என்பர் ஆசிரியர்;என்றவாறு.

·நாற்பொருள்பயக்கும் நடை' என்றது. அகமும் அகப்புறமும் புறமும் புறப்புறமும் பயந்த நடை யென்றுமாம்.

(கு - பு.) இங்ஙனங்கூறியதனால், இது ஒருகதையின்மேலதென்றதாயிற்று. 'ஏற்புடைத்தாக' என்பதும் பாடம். வாழ்த்து, வணக்கம், உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பவற்றை முறையே வடநூலார் ஆசீ:, நமஸ்க்ரியா, வஸ்துநிர்த்தேசம் என்பர்; இம்மூன்றும், மங்களத்தின் வகை. இழுக்கு-குற்றம். 'முன்னர்'என்றது, இரண்டாவது பொருளணியியலை; அங்கு அதனிலக்கணம் ·"இன்னார்க்கின்னதியைகவென்று தாம், முன்னியதுகிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிப" எனக் கூறுவர். வணக்கம் - வழிபடுகடவுள் வணக்கமென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்றும் இருவகைப்படும். பயக்கும் - தரும். ஒழுகலாறு-வழி. நற்குல நற்குண நற்செயல்களையுடைய தலைவன்மேற்பிரபந்தமிசைத்தலே இம்மைமறுமைக்குஉறுதிதரு மாதலால், 'தன்னிகரில்லாத்தலைவனையுடைத்தாய்' எனப்பட்டது. தலைவன்மேம்பாட்டைச்சிறப்பிப்பதாயின்,எதிரியின்சிறப்புங்கூறற்குரியது. "பல்பொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடல்"என்பது-தொல்காப்பியததினிறுதியிற்கூறப்பட்டமுப்பத்திருவகையுத்திகளு ளொன்று; ஒருசூத்திரத்திலுள்ள சொற்றொடர் பல பொருள்கொள்ளுதற்கு ஏற்றதாயினும் சிறந்தபொருளையே கொள்ளுதலென்பது, இதனபொருள. வளம் நகர் - வளப்பமுடைய நகரம். இருது - வசந்தருதுமுதலிய ஆறு பெரும்பொழுது; இவை,தமிழில்,இளவேனில்முதலாக வழங்கப்படும்: சித்திரை முதலாக இவ்விரண்டுமாதங்கள் முறையே இவற்றிற்கு உரியன. இரு சுடர்-சூரிய சந்திரர். தோற்றம்-உதித்தல். ஆதித்தன் - சூரியன். இன்னோரன்ன - இத்தன்மையனவான: என்றதில், சூரிய சந்திரர்களின் அஸ்தமனம் முதலியன அடங்கும். "இனையன புனைந்து'என்

* ஊாவ

றதனுன், வனமும் நதியும் இருசுடர்த்தோற்றமேயன்றி அலற்றின் அத்தமன மும் முதலியன புனைதலுங் கொள்க' என்பது, இலக்கணவிளக்கவுரை. நல்மணம்புணர்தல் - விவாகம். பொன்முடிகவித்தல் - பட்டாபிஷேகம். பூம்பொழில்நுகர்தல் - பூஞ்சோலைகளில் விளையாடி மகிழ்தல். புனல்விளை யாடல் - ஜலக்கிரீடை. தேம்பிழி மதுக் களி - இனிமையான வடித்தெடுக் கப்பட்ட மதுவைப் பானஞ்செய்ததனு லாகிய களிப்பு. சிறுவரைப்பெறு தல் - மக்கட்பேறு. புலவி-காதல்பற்றிவரும் பிணக்கு. அதனுல் ஆடவரும் மகளிரும் ஊடுதல், புலவியிற்புலத்தல். கலவி - போகம். மந்திரமிருத்தல்-மந் திரிகளுடனிருந்து ஆலோசனைசெய்தல். மேல் செலவு-பகைவர்மேற் போர் க்குச்செல்லுதல். செரு - போர். எய்தல் - அடைதல். உலகவியல்பறிதலும் ரஞ்சனையும் காப்பியத்திற்குப் பயனுதலால், இவ்வர்ணனைகள் வேண்டுவன வாயின.

நாடகவுறுப்பாகிய ஸந்தியாவது - கதையமைப்புவகை.

'சந்தி ஐந்துவகைப்படும்; அவை-முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என இவை; இவற்றுள், முகமாவது - எழுவகைப்பட்ட உழவி ஞற் சமைக்கப்பட்ட பூழியுள் இட்ட வித்துப் பருவஞ்செய்து முளைத்துமுடி வது போல்வது. பிரதிமுகமாவது-அங்ஙனம் முளைத்தல்முதலாய் இலைதோ ன்றி நாற்றாய்முடிவது போல்வது. கருப்பமாவது - அந்நாற்றுமுதலாய்க் கருவிருந்து பெருகித் தன்னுட் பொருள்பொதிந்து கருப்பமுற்றிநிற்பது போல்வது. விளைவாவது-கருப்பமுதலாய் விரிந்து கதிர்திரண்டிட்டுக் காய் தாழ்ந்து முற்றிவிளைந்து முடிவதுபோல்வது. துய்த்தலாவது - விளையப் பட்டபொருளை அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலிசெய்து கொண்டுபோய் உண்டு மகிழ்வது போல்வது. இவை ஐந்து சந்தியும் நாட்டிய க்கட்டுரை' என்று, சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் கூறியது, இங்கு உணரத்தக்கது; இவற்றுள் விளைவை விமர்சமென்றும், துய்த்தலை நிர்வஹணம்என்றுங் கூறுவர் வடநூலார். ஈண்டு - இங்கு. ஆதல் — ஆவது. பாகுபாடு - பகுப்பு.

எட்டுவகைப்பட்ட சுவையாவன - உவகை, பெருமிதம், அழுகை, விய ப்பு, நகை, அச்சம், இளிவரல், வெகுளி என்பன. சுவையை ரஸமென் றும், இதன் வகைகளை முறையே சிருங்காரம், வீரம், கருணை, அத்புதம், ஹாஸ்யம், பயாநகம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம் என்றுங் கூறுவர் வடநூலார். இவற்றோடு சமநிலையென்னும் சாந்திரஸத்தைக் கூட்டி நவரஸமென்றலு முண்டு. 'மெய்ப்பாடென்பது - பொருட்பாடு; அஃதாவது - உலகத்தாரு ள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டுநிகழ்ந்தவாறே, புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோராற்றான் வெளிப்படுதல்' என்பது, தொல்காப்பிய நச்சினர்க்கினியருரை. உவகை முதலியசுவையுணர்வு பிறந்தவழி யுண்டாகும் உள்ளநிகழ்சசி மெய்ப்பாட் டுக்குறிப்பெனவும், அதனுல் உடலில்தோன்றும் மயிர்சிலிர்த்தல், வியர்த் தல், கண்ணீரரும்பல், அசைவின்றிநிற்றல், நடுங்குதல், நிறம்வேறுபடுதல், குரல்மாறுதல் முதலியன மெய்ப்பாடெனவும்படும். பாவமென்றடைசொல் லின் பொருள் - மனநிலை யென்பது. புனைதல் - அழகிதாகஇயற்றுதல். உடைத்து - உடையது. கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி முதலியன,இவ் விலக்கணங்கள் பெரிதுமமைந்த பெருங்காப்பியங்களாம்.

அகப்பொருளாவது-தகுதியாகஅமைந்த காமவின்பம். குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, முல்லைத்திணை,நெய்தல்திணை,மருதத்திணை என்ற முறையே வழங்கப்படுகிற புணர்தல், பிரிதல்,இருத்தல்,இரங்கல்,ஊடல் என்ற ஐவகை யொழுக்கங்கள் அகப்பொருளாம். கைக்கிளையெனப்படுகிற ஒருதலைக்காம மும், பெருந்திணையெனப்படுகிற பொருந்தாக்காமமும், அகப்புறமெனப்

படும். புறப்பொருளாவது - அறமும், பொருளும். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை என்பன - புறப்பொருளும்; வாகை, பாடாண், பொதுவியல் என்பன - புறப்புறப்பொருளுமாம். வெட்சி-பகைவருடைய பசுக்களைக் கவர்தல். கரந்தை - கவர்ந்தபசுக்களை மீட்டல். வஞ்சி-பகைவரதுநாட்டைக் கைப்பற்றஎண்ணி அவர்மேற் போர்க்குச்செல்லுதல். காஞ்சி-போர்செய்யவந்த பகைவர்க்கு எதிர்சென்றுஊன்றுதல். உழிஞை - பகைவரதுமதிலை வளைத்துக்கொள்ளுதல். நொச்சி-தம்மதிலைக்காத்தல். தும்பை-பகைவரோடு போர்செய்தல். வாகை - பகைவரைவெல்லுதல். வெட்சிமுதலிய திணைகளுக்கு அந்தந்தப்பூமாலைசூடுதலும் உரியது. பாடாண்-ஒருவனுடைய கீர்த்தி வலிமை கொடை முதலியவற்றை ஆராய்ந்துசொல்லுதல். பொதுவியல் - மேற்கூறியபுறத்திணைகட்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், கூறுதொழிந்தனவுமான இலக்கணங்களைக் கூறுவது. (அ)

பெருங்காப்பியவிலக்கணத்திற்கு ஓர் புறனடை.

> க. கூறிய வுறுப்பிற் சிலகுறைந் தியலினும்
> வேறுபா டின்றென விளம்பினர் புலவர்.

என்பது: மேலதற்கு ஓர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்சொல்லப்பட்ட வுறுப்பிற் சிலகுறைந்துவரினும் பெருங்காப்பியத்திற் பிறிதன் றென விளம்பினர் அறிவுடையோர்; (எ - று.)

(கு - பு.) புறனடை = புறன் + அடை: புறத்தே அடுத்துவருவது; புறனடையென்றால், புறம்நடை-புறமாகநடப்ப தென்க. பிறிதுஅன்று - வேறுபட்டதன்று; அதுவும் பெருங்காப்பியமெனவேபடு மென்றபடி. 'குறைதலாவது-நாற்பொருளிற்குறையாது வருணனைகளிற்சிலகுறைதலாம்; என்னை? 'நால்வகைப்பொருளிற்குறைபாடுடையது காப்பியம்' என்றலின்' என்ற இலக்கணவிளக்கவுரை, இங்கு நோக்கத்தக்கது. (கூ)

காப்பியம்.

> கய. அறமுத லொன்கினுங் குறைபா டுடையது
> காப்பிய மென்று கருதப் படுமே.

என்பது: காப்பியமாமாறுஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள் ஒன்றேனும்பலவேனும் குறைந்துவருவது, காப்பியமென்று கொள்ளப்படும்;(எ-று.)

இதனானே, "கூறியவுறுப்பிற் சிலகுறைந்தியலினும்" என்றதனான் அறமுதல்நான்கும்ஒழித்து அல்லாதவுறுப்பிற் சிலகுறைவதே பெருங்காப்பியமென்று கொள்ளப்படு மென்றவாறு. இது, 'வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தல்' என்பது

(கு - பு.) வந்ததுகொண்டுவாராததுஉணர்த்த லென்பது - முப்பத்திரண்டு உத்திகளு ளொன்று; பின்ஓரிடத்து வந்ததுகொண்டு முன்வாராததோர்பொருளை அறியவைத்தல், அதனிலக்கணம். காப்பியமெனினும், சிறுகாப்பியமெனினும் ஒக்கும்; அது, மேற்கூறியபடி பலவருணனைகளைப்பெறுமல் வருவது: உலா, மடல், பிள்ளைத்தமிழ், பரணி, ஆற்றுப்படைமுதலியன. அவற்றின் இலக்கணத்தைப் பிறநூல்களிற் காண்க. (கய)

காப்பியங்கட்கு ஓர் இலக்கணம்.

கக. அவைதாம்,

> ஒருதிறப் பாட்டினும் பலதிறப் பாட்டினும்
> உரையும் *பாடையும் விரவியும் வருமே.

* ஜாஷா.

என்பது: அக்காப்பியங்கட்கு எய்தியதோரிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்கூறிய பெருங்காப்பியமும் காப்பியமும் ஒருவகைச் செய்யுளானும் பலவகைச்செய்யுளானும் உரைவிரவியும் பிற * பாடைவிரவியும் வருதலுமுடைய; (எ - று.)

ஈண்டு 'செய்யுள்' என்பது, பாவையும் இனத்தையும் நோக்கியது.

'விரவியும்வரும்' என்ற உம்மையான், விரவாது செய்யுளான்வருவதே சிறப்புடைத்தெனக் கொள்க.

(கு - பு.) எய்தியது - நேர்ந்தது. பிறபாஷை - வடமொழி முதலியன. வடமொழி பிருகிருதியாகக் கலந்த தமிழ்நடை, மணிப்பிரவாள மெனப்படும். பா - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன. இப்பா ஒவ்வொன்றற்கும் துறை தாழிசை விருத்தம் என இனம் மூன்று உரை - வசனம். வசனமும் பாடலுமாக விரவிவருகிற நூல், வடமொழியில் 'சம்பூ' எனப்படும்; தமிழில், தொன்மை யென்ப: "தொன்மைதானே, யுரையொடு புணர்ந்த பழமைமேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும், 'அவை - பெருந்தேவனாரற் பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடூர்யாத்திரையும் போல்வன' என்ற அதனுரையையுங் காண்க; அவ்வகை நூல், உரையிடையிட்டபாட்டுடைச்செய்யு ளெனப்படும். (கக)

சொற்றொடர்நிலை.

கஉ. செய்யுளந் தாதி சொற்றொடர் நிலையே.

என்பது: சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருசெய்யுளின் இறுதி அடுத்தசெய்யுட்கு முதலாகிவரத் தொடுப்பது, சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளாம்; (எ - று.)

அவை, கலம்பகம் முதலியன. அல்லதூஉம், ஒருசெய்யுளுள்ளே ஓரடியிறுதி மற்றையடிக்கு முதலாகத் தொடுப்பனவும் உள; அவை, முன்னர் உரைக்கப்படும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க; ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

(கு - பு.) 'அந்தாதி'என்ற வடமொழித்தொடர் - அந்த ஆதி எனப்பிரிந்து, முன்னின்றதன் இறுதியே பின்வருவதற்கு ஆதியாக வுடையதென்று பொருள்படும்; அன்மொழித்தொகை: தீர்க்கசந்தி. ஒருசெய்யுளிறுதி மற்றொருசெய்யுட்கு முதலாகத் தொடுப்பதற்கு உதாரணம்.—"நண்ணன் கழலிணை. நண்ணும்மனமுடையீர், எண்ணுந்திருநாமந், திண்ணந்நாரணமே" "நாரண னெம்மான், பாரணங்காளன், வாரணந்தொலைத்த, காரணன்றானே" எனக் காண்க. கலம்பகமென்பது - தொண்ணூற்றுறுவகைப்பிரபந்தங்களு ளொன்று; பலவகைச்செய்யுள்களும் பலவகைத்துறைகளும் தனதுஅகத்தே கலந்துவரும்படி பாடப்படுவது. அதனிலக்கணங்களில் அந்தாதியாகப்பாடப்படுவதும் ஒன்றாதலே. "அந்தாதி மண்டலித்தாங் கலம்பகமே" என்ற இலக்கணவிளக்கத்தா லுணர்க. இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிக்கோவை,நான்மணிமாலை முதலியனவும் சொற்றொடர்நிலையாம். முன்னர் உரைக்கப்படும்—மேல் மூன்றாவதுசொல்லணியியலில் நிஆவது சூத்திரத்தினுரையில் "அந்தாதிமடக்கு"என்றவிடத்துக் காண்க. "கயலேர்பெறவருங் கடிபுனற் காவிரி, காவிரி மலருகக் கரைபொரு மாவம், மாவம்

* ஹாஷா.

பூஞ்சினை வண்டொடு சிலம்புஞ், சிலம்புசூழ் தளிரடி திருமனைக் கயலே"
என்பது, ஓரடியிறுதி மற்றையடிக்குமுதலாகத் தொடுத்ததாம். (௧௨.)

செய்யுள்நெறி.

௧௩. மெய்பெறு மரபின் விரித்தசெய் யுட்கு
வைதருப் பம்மே கௌட மென்றாங்
கெய்திய நெறிதா மிருவகைப் படுமே.

என்பது: மேற்கூறிய செய்யுள்களின் நெறிக்கூறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பொருள்பெறும் இலக்கணநெறியான் விரித்தோதப்பட்ட செய்யுளனைத்திற்கும் வைதருப்பமும் கௌடமும் எனப் பொருந்தியநெறி இரண்டுவகைப்படும்; (எ - று.)

அஃதேல், மேற்கூறிய செய்யுளனைத்தும் இருவகைநெறிப்படுமென்றமையின், ஒன்றற்கே இருவகைநெறியும் உளவென்று கொள்ளற்க; வைதருப்பநெறியான் வருவனவும் உள, கௌடநெறியான் வருவனவும் உள, மேற்கூறிய செய்யுளனைத்தும் எனக் கொள்க.

(கு - பு.) நெறியாவது - சொல்லமைப்புவகை. இது, வடமொழியில் 'ரீதி' எனவும், 'மார்க்கம்' எனவும் படும். வைதர்ப்பமென்பது - விதர்ப்ப நாட்டார் ஆதரித்த நெறி. கௌடமென்பது - கௌடநாட்டார் ஆதரித்த நெறி. பாஞ்சாலம் மாகதம் முதலாக மற்றும் பலநெறிகளும் உளவாயினும் ஒன்றோடொன்று விளங்கிய வேற்றுமையுள்ளவை இவ்விரண்டேயாம்; எனவே, ஸூக்ஷ்மபேதமுடைய ஏனையநெறிகள் இவற்றுள் அடங்குமென்க: வடமொழிக்கு இவை, ஒப்புமைபற்றித் தமிழுக்குங் கொள்ளப்பட்டன. 'வைதருப்பம்மே' என்பதில், மகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம்; அடுத்த சூத்திரத்திலும் இது. (௧௩.)

வைதருப்பநெறி.

௧௪. செறிவே தெளிவே சமநிலை யின்ப
மொழுகிசை யுதார முய்த்தலில் பொருண்மை
காந்தம் வலியே சமாதி யென்றாங்
காய்ந்த வீரைங் குணனு முயிரா
வாய்ந்த தென்ப வைதருப் பம்மே.

என்பது: வைத்தமுறையானே வைதருப்பநெறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) செறிவும் தெளிவும் சமநிலையும் இன்பமும் ஒழுகிசையும் உதாரமும் உய்த்தலில்பொருண்மையும் காந்தமும் வலியும் சமாதியும் என்று கூறப்பட்ட குற்றமற்ற குணம்பத்தும் உயிராகப் புலப்படுவது, வைதருப்பநெறி; (எ - று.)

'வாய்த்தது' என்பது, 'வாய்ந்தது' என மெலிந்துநின்றது.

'உயிரா' என்பதனை உயிர்போலஇன்றியமையாது எனக் கொள்க.

(கு - பு.)'உயிராய்'என்றதனால்,இக்குணங்களில்லாதது கை கால் முதலியஉறுப்புக்களிருந்தும் பதுமை உயிரின்மையால் மனிதனெனச்சொல்லத்தகாததுபோலச் செய்யுளென்றுகொள்ளப்படா தென்றறிக' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். 'உயிரா' என்றதில், 'ஆ' என்றது - ஆக என்பதன் விகாரம். (௧௪)

கௌடநெறி.

கரு. கௌட மென்பது கருதிய பத்தொடுங்
கூடா தியலுங் கொள்கைத் தென்ப.

என்பது: கௌடநெறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கௌடநெறியென்றுசொல்லப்படுவது,—மேற்குறித்துஉரைக்கப்பட்ட பத்துக் குணவலங்காரங்களோடுங் கூடாது நடக்கும் ஒழுக்க முடையது; (எ - று.)

'பத்தொடுங்கூடாது' என்னும் முற்றும்மையை எச்சப்படுத்து, சிலவற்றோடுகூடியும் வரு மெனக் கொள்க.

(கு - பு.) "முற்றியவும்மைத்தொகைச்சொன்மருங்கி, னெச்சக்கிளவி யுரித்துமாகும்" என்பது, தொல்காப்பியத்து இடைச்சொல்லியற்சூத்திரம்; [நன்னூல் - இடையியல் - எ.] 'எல்லாரும் வந்திலர்' என்பதில் சிலர் வந்தா ரென்றும், 'பத்துங் கொடார்' என்றதில் சிலகொடுப்பா ரென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. எச்சப்படுத்து - எச்சவும்மையாக்கி. 'கௌடமாவது - வைதர்ப்பத்துக்கு மாறாயிருப்பது; என்றால், சிலவற்றைத் தழுவியும், சிலவற்றிற்கு மாறுகொண்டும் வருவதெனக் கொள்க'என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். எனவே, செறிவு முதலிய பத்துக்குணங்களுட் சிலவற்றைக் கௌடர் வேண்டுவர், சிலவற்றை வேண்டா ரென்றதாயிற்று. (கரு)

க. செறிவு.

கசு. செறிவெனப் படுவது நெகிழிசை யின்மை.

என்பது, செறிவாமாறுஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செறிவென்றுசொல்லப்படுவது,—நெகிழ்ந்த இசையின்றி வரத்தொடுப்பது; (எ - று.)

அது, "சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி
முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாண் - மலைவிலங்கு
தார்மாலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ
கார்மாலை கண்கூடும் போழ்து" எனவரும்.

(இ - ள். (புணர்ச்சிக்கண்ணே நின்னுடைய மார்பகஞ் செறிய முயங்குதலை)முலைவிலக்காநின்றதென்று பொருளாய் விற்போலவளைந்துநீண்ட புருவமானது நெற்றிமீதேறி வளைய அதனைப்பார்த்துஊடுந்தகைமையை யுடையாள், மாறுபாடுவிளங்கிய (பலவகைப் பூவாற் செய்யப்பட்ட)தாரினையும் மாலையையுமுடைய மார்பையுடையாய்! (நீ வினைகருதிப்பிரியுங்கால் இவட்கு உண்டாகிய) தனிமையால் வருந் துயரம் ஆற்றுந்தன்மையளோ? இருளோடு கூடிய மாலை வந்துசேருமிடத்து; எ - று. விலங்குதல்-வளைதல். சென்றுஒசிதல்-நெற்றிமீதேஎறிவளைதல். விலங்குதல்-விலக்குதல். முனிதல்-ஊடுதல். மலைவு - மாறுபாடு. இலங்குதல் - விளங்குதல். ஓ - வினா. கார்-இருள். மாலை - அந்திப்பொழுது. கண் - இடம். கூடுதல் - சேர்தல். 'மலைவிலங்கு தார் மாலை மார்பு' என்பதற்கு - தாரும் மாலையுங் கிடக்கப்பட்ட பரப்பினையுடைத்தாகிய மலைபோன்ற மார்பு எனினும் அமையும்.)

இனி, 'நெகிழிசை' என்பது - வல்லினம்விரவாது இனத்தெழுத்தானே நெகிழத்தொடுப்பது:

அது, "விரவலராய் வாழ்வாரை வெல்வா யொழிவா
யிரவுலவா வேலை யொலியே - வரவொழிவா
யாயர்வா யேயரிவை யாருயிரை யீராவோ
வாயர்வாய் வேயோ வழல்" எனவரும்.

(இ - ள். தமியராய் உயிரோடுகூடிவாழ்வாரை வருத்துவாய், வருத்தா தொழிவாய்; இரவின்கண்ணும் குறையாதே அரவஞ்செய்கின்ற கடலொலியே! இவளுடைய ஆருயிரைத் தாயாராயுள்ளாருடைய வாயிலுண்டாகிய வசையே அறக்குந்தன்மைத்தாயிருக்க, (அதன்மேலும்) இடைக்குலமாக்கள்வாயிலுண்டாகிய வேயிசையும் அழலைக்கொடாநின்றது; ஆதலால், (இப்பொழுது இவளைக்கருதி) வருகின்ற வரவை யொழிவாயாக; எ - று. விரவலர் - பிரிந்தார். வாழ்வார் - இருந்தார். வெல்லுதல் - வருத்துதல். உலத்தல் - குறைதல். யாயர் - தாயர். ஈர்தல் - அறுத்தல். வேய் - குழல். ஓ - இரக்கக்குறிப்பு.)

இவ்வாறு ஓரினத்தெழுத்தால் தொடுக்கப்படுவ தொரு சுவை நோக்கிக் கௌடநெறியார் விரும்புவர்.

(கு - பு.) செறிவு-கட்டு; இது வடமொழியில் 'ஸ்லிஷ்டம்'எனப்படும். 'இசைநெகிழ்ச்சிபெறாது கட்டாயிருப்பது, செறிவெனப்படும். வல்லினம் ஒற்றடுத்தும் அடாதும் நெடிலும் பயின்றுவரின் பெரும்பாலும் இசைநெகிழ்ச்சியிராதென உணர்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம்.

செறியமுயங்குதல் - இறுகத்தழுவுதல்; காடாலிங்கநம். அதனைப்பார்த்து ஊடும் தகைமை - தனத்தைக்குறித்துக் கோபிக்குந் தன்மை. 'தார்' என்றது - மலர்மாலையையும், 'மாலை' என்றது - பொன்மணிகளாலாகிய ஆரத்தையு மெனக்கொள்க. வினைகருதிப் பிரிதல் - இராசகாரியநிமித்தமாய்ப் பிரிந்துசெல்லுதல். ஆற்றுதல் - பொறுத்தல். 'கண்கூடும்' என்றதில், 'கண்' என்பதைத் தனியேயொருபொருள்தராத தமிழுபசர்க்கமாகக் கொள்ளலுமாம். பிரிவுணர்த்தியதலைமகனுக்குத் தோழி அப்பிரிவைத் தலைமகள் ஆற்றாளாந்தன்மையைக் கூறியது, இச்செய்யுள். தலைமகனது மார்பு முழுவதும் தனதுமார்பிற்படும்படி அழுந்தத்தழுவுதற்குச் சிறிது தடையாகின்றன இடையேவளர்ந்தெழுந்த தனதுகொங்கைக ளென்று அவற்றின் மீது கோபங்கொள்ளுகிற வவ்வளவுநிலைமையுடையவள் தலைமகன்பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டுவளோ? என்பதாம். கலவிக்குரிய சமயமான இரவினது தொடக்கமாகிய மாலைப்பொழுது காமோத்தீபககாலமாதலால்,'அதுவரும் பொழுது பொறுக்கமாட்டுவளோ?' என்று கூறப்பட்டது. இரண்டாவது பொருளில், மலை விலங்கு என்று பதப்பிரிவு. இச்செய்யுளில் இசைகட்டாயிருப்பது காண்க.

தமியராய் - துணைவரைப்பிரிந்து தனிப்பட்டவராய். விரவலர்-(துணைவரோடு) சேராதவர். அரவம் - ஆரவாரம். உலவா - குறையாத. 'தாயாராயுள்ளார்'என்றது, செவிலித்தாயரை. வசை - நிந்தனைச்சொல்; 'இப்படியும் ஓராற்றாமையுண்டோ?' என்றும், 'பிஞ்சிலே பழுத்துவிட்டனள் இவள்'என்றாற்போலவுங் கூறுவன. இடைக்குலமாக்கள் - இடையர். வேய் இசை - வேய்ங்குழலையூதியிசைக்கும் பாட்டு. இடையர் மாலைப்பொழுதில் பசுக்களை மேய்ந்தகாட்டினின்றுஊரைநோக்கித்திருப்பியோட்டிக்கொண்டுவரும்போது புள்ளாங்குழலைவாயில்வைத்துஊதிவருகின்ற இசைப்பாட்டானது பிரிந்ததலைவர்வாராமையை ஞாபகப்படுத்திக் காமோத்தீபகப்பொருள்களிலொன்றாமென அறிக. ஈராவோ - அறுக்கமாட்டாவோ? இவ்விடத்து,ஓகாரம்-எதிர்மறை. 'வேயோ'என்றவிடத்து,ஓகாரம்-இரக்கம். வாய் - வாய்ச்சொற்கும், வேய்-வேய்ங்குழலிசைக்கும் ஆகுபெயர். அரிவை-பெண். பிரிவாற்றாத தலைவியின் துயரத்தை யுணர்ந்த தோழி காமோத்தீபகப்பொருள்களிலொன்றாகிய கடலை நோக்கிக் கூறியது, இச்செய்யுள். 'இதில் வல்லெழுத்து இன்றேனும் எழுத்துப்பொருத்தத்தாலும், அநுப்ராஸமென்கிற வழியெதுகை பெற்றிருப்பதனாலும், இதைச் செறிவாகவே கௌடர் விரும்புவர்,

உண்மைஆராயின், செறிவாவது - விட்டிசையாத்தோன்றாமல் ஒட்டிசையா த்தோன்றுவதாம். நெகிழிசையாவது-விட்டிசையாத்தோன்றுவது: 'நீரிலே தாமரைகீளவளரினும்' எனில் இசைதளர்ந்திருப்பதும், 'நீரிடைத்தாமரை நீண்டுவளரினும்' எனில் தளராதிருப்பதுங் காண்க' என்பது, தண்டியலங் காரசாரம். 'சிலிட்டமெனனும்உயிர்,சொற்செறிவுடைத்தாம்', "பற்றுகபற் றற்றான்பற்றினையப்பற்றைப்,பற்றுக பற்றுவிடற்கு" இது,சொற்செறிவுடை மையால், சிலிட்டமென்னும் உயிராயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை. ()

உ. தெளிவு.

கஎ. தெளிவெனப் படுவது பொருள்புலப் பாடே.

என்பது: தெளிவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தெளிவென்றுசொல்லப்படுவது,—கவியாற் கருதப்பட்ட பொருள் கேட்டோர்க்குஉளங்கொண்டுவிளங்கத் தோன்றுவது; (எ - று.)

அது, "பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா
பிற்பகற் றாமே வரும்" எனவரும்.

இவ்வாறு தொடுத்தாற் கவியருமையும் நோக்குடைப்பொருளு மின்றித் தோன்று மென இந்நெறிவிரும்பாது

"பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று"

எனத் தொடுப்பனவே சுவையுடைய வென்று சொல்லுவர் கௌடர்.

(கு - பு.) பொருள் வெளிப்படையாகத்தோன்றுவது, தெளிவெனப் படும். இதனை வடநூலார் 'ப்ரஸாதம்' என்பர். பிறர்க்குத் தீமைகளை ஒரு பகலின் முற்பகுதியிற் செய்தால் அவற்றைசசெய்தவர்க்குத் தீமைகள் அப் பகலின் பிற்பகுதியில் அவ்வெதிரிகள் செய்யாமல் தாமேவரும் என்பது, திருக்குறளின் பொருள். இன்னா - இனியவையல்லாதன. தமக்குத் தீங்கு விரைவாகவும் எளிதாகவும் வரு மாதலால், பிறர்க்குத்தீங்குசெய்யலாகாது என்பது கருத்து. இக்குறட்பாவிலே பொருள் எளிதிற்புலப்படுவதுகாண்க.

கவிஅருமை - பாடலின்அருமை; பாடுவோனது அருமையுமாம். நோ க்குடைப்பொருள் - அழகுடைய பொருள். ஒருவன் பொய்பேசாமையை யே பொய்பேசாமையையே [எப்பொழுதும் சத்தியத்தையே] செய்யவல்ல னாறல் (அவன்) மற்றைத்தருமங்களைச் செய்யாமையே செய்யாமையே [ஒருதலையாகச்செய்யாமையே] நல்லது என்பது, திருக்குறளின் பொருள். அடுக்கு இரண்டனுள், முதலது - இடைவிடாமைமேலது; மற்றது - துணி வின்மேலது. பலஅறங்களையுஞ் செய்யத்தொடங்கி, செய்தற்கருமையாற் சிலதவறின் குற்றப்படு மாதலால், அத்தருமங்களெல்லாவற்றின் பயனையுந் தானே தரவல்லதான இத்தருமமொன்றையே மேற்கொண்டு தவறாமற் செய்வது நல்ல தென்பார், 'செய்யாமைசெய்யாமை நன்று' என்றார். இனி, இக்குறளுக்கு - ஒருவன் பொய்பேசாமையென்னும் அறத்தைத் தவறாமற் செய்வனாறல் மற்றைத்தருமங்களைச் செய்தல் நல்லது என்று பொருள் கொள்ளுதலு மொன்று; பொய்சொன்னால் மற்றைத்தருமங்களைச்செய்தல் நல்லதாகா தென்பது, இதனாற்போந்தபொருள். இப்பொருளில் 'பொய் யாமை' என்ற சொல் இரண்டனுள், முதலது-எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்: இரண்டாவது - எதிர்மறைவினையெச்சம். செய்யாமை செய்யாமை - செ ய்யாமையைச் செய்யாமை: எனவே, இரண்டுஎதிர்மறை உடன்பாட்டை யுணர்த்தி, செய்தலெனப் பொருள்படும். அன்றி, சத்தியத்தைத் தவறாமற் செய்தால் மற்றைத்தருமங்களைச்செய்யாமை குற்றஞ்செய்யாது நல்லதேயா மென்று உரைப்பாரு முளர். இவ்வுரையில் செய்யாமை யென்ற இரண்ட

னுள், முதலது - எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்; மற்றதை, மை செய்யா என மாறுக: செய்யா - செய்யாமல்; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். பொருள்எளிதிற்புலப்படத் தொடுப்பதினும், சொல்வளப்பம்படத் தொடுப்பதே சிறப்பென்பது, கௌடர்கொள்கை. "பொய்யாமை" என்ற குறள், எளிதிற் பொருள்புலப்படாது வருந்திப்பொருளுணரத்தக்கதாயிருத்தல் காண்க.

இத்தெளிவை 'புலன்' என்றலும் உண்டு: 'புலனுவது-பொருள்விளங்கியிருப்பது; "சொலப்படும் பொருளு மச் சொல்லும் வண்ணமும், புலப்படக் கிடப்பது புலனெனப் படுமே": வரலாறு—"நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று" இது, பொருள்விளங்கவிருத்தலால். புலனுயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை. (கஎ)

௩. சமநிலை.

கஅ. விரவத் தொடுப்பது சமநிலை யாகும்.

என்பது: சமநிலையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வன்மை மென்மை இடைமை என்னும் மூவினமும் தம்முள் விரவத் தொடுப்பது, சமநிலையாம்; (எ - று.)

அது, "சோகமெவண்கொலிதழிபொன்றூக்கினசோர்குழலாய்
மேகமுழங்கவிரைசூழ்தளவங்கொடியெடுப்ப
மாகநெருங்கவண்டானங்களிவண்டுபாடவெங்குந்
தோகைநடஞ்செயுமன்பர்தந்தேரினித்தோன்றியதே" எனவரும்.

(இ - ள். சரிந்தகுழலினையுடையாய்! ஆகாசம்நெருங்கக் கொன்றைகளானவை பொன்மாலைநாற்ற, மேகங்கள் மங்கலம்வாசிப்ப, விரையுடைய மலரோடுகூடிய முல்லைபலவும் கொடியெடாநிற்ப. அழகியதானத்திலே வண்டுகள் களித்துப்பாட. எப்பக்கமும் மயில்கள்ஆடாநின்றன; இதனுலே, இப்பொழுதே நம்முடையதலைவரேறியதேர் வந்து அவரோடு தோன்றுவதாயிருந்தது; அதனுலே, நின்னுடையவருத்தம் எங்கேபோகக்கடவது? எ-று. மாகம் - ஆகாயம். வண்தானம், வண்டானமெனத் திரிந்தது. சோகம் - வருத்தம். இதழி - கொன்றை. விரை - நாற்றம். தளவம் - முல்லை. தோகை - மயில். 'சோகமெவண்கொல்' என்று பாடமோதி, சோகம் என்னென்று வினவாக்குவாருமுளர்.)

"இடர்த்திறத்தைத்துறபொற்றொடிநீயிடித்துத்தடித்துச்
சுடர்க்கொடித்திக்கனைத்திற்றடுமாறத்துளிக்குமைக்கார்
மடக்குயிற்கொத்தொளிக்கக்களிக்கப்புக்கதோகைவெற்றிக்
கடற்படைக்கொற்றவன்பொற்கொடித்தேரினிக்கண்ணுற்றதே"

என வற்கெனத்தொடுப்பனவே விழுமியவென வேண்டுவர் கௌடர்.

(இ - ள். பொன்னுற்செய்யப்பட்ட தொடியினையுடையாய்! இருண்ட நிறத்தையுடைய மேகமானது. முழங்குவதுஞ்செய்து, மின்னுகிய ஒளியோடுங் கூடிய ஒழுங்கு பலதிக்கினுந்தோற்றி நடுங்க, மழையைத் தராநின்றது; அதுவேயுமன்றி, மடப்பத்தையுடைய குயிற்றிரள் ஒளிக்க, களிக்கத்தொடங்காநின்றன மயில்களானவை; ஆதலால், வெற்றிகொண்டகடல் போன்ற பெரியதானையையுடைய தலைவனேறிய பொற்கொடியையுடைய தேரானது இப்பொழுதே வந்து நம்மைச் சேர்வதாயிருந்தது: நீ வருத்தம் ஒழிவாயாக; எ - று. இடர் - வருத்தம். இடித்தல் - முழங்குதல். தடித்து-மின். சுடர்-ஒளி. கொடி - ஒழுங்கு. தடுமாறுதல் - நடுங்குதல். துளித்தல்-மழைபெய்தல். மைக் கார்-கரிய மேகம். மடம்-அறியாமை. கொத்து-திரள்.

தோகை-மயில். கடற் படை - கடல்போன்ற பெரிய சேனை. கொற்றவன்-தலைவன். 'இனி' - இப்பொழுது. கண் - இடம். உறுதல் - சேர்தல்.)

இச்சூத்திரங் கூறுக்கால், மேல் 'செறிவு' என்று கூறியவதனானே நெகிழத்தொடாமையேயனறி வற்கெனத்தொடுப்பினும் செறிவென்று வைதர்ப்பர்க்கும் கொள்ளக்கிடக்கும்.

(கு - பு.) சமநிலை - ஸமம் நிலை; வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து என்ற மூன்றுவகையெழுத்துக்களும் சமமாகநிற்கப்பெறுவது. 'சமனிலை' என்ற பாடத்துக்கு - சமன்நிலை யென்க: சமன் - ஈற்றுப்போலி. இது, வடமொழியில் 'ஸமதா' எனப்படும். கார்காலத்தில் மீண்டுவருவதாகத் தலைவன் காலங்குறித்துப் பிரிந்துசெல்ல, அப்பிரிவையாற்றாத தலைவியின் துயரத்தைத் தோழி அக்காலவரவுகூறி ஆற்றியது, இச்செய்யுள். கொன்றைமலர்தல் முதலியன, அக்காலநிகழ்ச்சிகள். அவை தலைவன்வரவுக்கு அங்கமாய்நிகழுஞ் சம்பிரமங்களாகக் கொண்டு வருணிக்கப்பட்டன. கொன்றைகள் பொன்மயமான மலர்களைச்சரமாகத் தொங்கவிட்டிருத்தல் ஜனங்கள் மலர்மாலைகளை அலங்காரமாகத் தொங்கவிடுத லாகவும், மேகங்கள்இடிமுழங்குதல் மங்கலமுழாவாசித்தலாகவும், முல்லைகள்நிரையப்பூத்தல் கொடியெடுத்தலாகவும், வண்டுகள்ரீங்காரஞ்செய்தல் பாடகர் பாடுதலாகவும், மயில்கள் ஆடுதல் மகளிர்நர்த்தனஞ்செய்தலாகவும் குறிக்கப்பட்டன. நாற்ற - தொங்கவிட. தூக்கின - முறறெச்சம். குழல் - கூந்தல்; அதுசரிதல், பாரத்தால்: பிரிவாற்றாமையாலாகிய அயர்ச்சியாலுமாம். விரை - வாசனை. வண்டு களியோடு தானம்பாட வென்க. மா கம் வண்டானம் நெருங்க என்றளெடுத்து, பெரிய ஆகாயத்தில் நாரைகள் நெருங்க வென்று உரைப்பர். ஒருசாரார்; அவற்றை, ஆடல்பாடல்களைக்கண்டுங்கேட்டும் அனுபவிப்பவராகக்கொள்க. 'விரைசேர்' என்றும். 'அன்பர் திண்டேர் வந்துதோன்றியதே' என்றும், 'தேரிங்குத்தோன்றியதே' என்றும் பாடமுண்டு. இவ்வுதாரணச்செய்யுளில், மூவினங்களும் விரவியிருத்தல் காண்க.

இடர்த்திறம் - துன்பத்தின் கூறுபாடு. 'துறப்பொற்றொடி' என்றும் பாடமுண்டு; "ஏவல்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே" என்பது, இலக்கணம். தொடி - கைவளை. வசந்தகாலத்தில் மகிழ்ந்து இனிமையாகக்கூவுமியல்பினதான குயில் மழைக்காலத்தில் வருந்துதல் இயல்பு. 'மயிலாடக் குயில்வாட மாமுகிலெழுந்தது' என்பது காண்க. களிக்கப்புக்க - முற்று. வெற்றி - ஜயம். பொற் கொடி - பொன்னாலாகிய காம்பையுடைய துவசம். 'தேரின்றுகண்ணுற்றதே' என்றும் பாடமுண்டு. இச்செய்யுளும், மேற்காட்டியபடி தலைவியின்பிரிவுத்துயரைத் தோழி கார்காலவரவுகூறி ஆற்றியதே. பொருளோடு பிராசம் முதலிய சொல்லணிகளும் அமைந்திருப்பதே சிறப்பென்பது, கௌடர்கொள்கை. சுடர் தடித்துக்கொடி - பிரகாசமான மின்னற்கொடி. கண்ணுற்றது-கண்ணுக்குத் தோன்றுவது என்றலுமாம். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்; முற்செய்யுளிலும் அது. வற்கெனத்தொடுத்தல் - வல்லோசைமிகுமாறு சொற்களை யமைத்தல். நெகிழிசையின்மையாகிய செறிவையும், விரவத்தொடுப்பதாகிய சமநிலையையும் வைதருப்பர் ஒருங்கு வேண்டிக்கொண்டதனால், வற்கெனத்தொடுத்தல் அவர்க்கு உடன்பாடன்றென்பதும், அது செறிவின்பாற்படாதென்பதும் போதரும். (கஅ)

௪. இன்பம்.

கசு. சொல்லினும் பொருளினுஞ் சுவைபட லின்பம்.

என்பது: இன்பமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சொல்லினாற் சுவைபடத்தொடுத்தலும், பொருளினாற் சுவைபடத்தொடுத்தலும் இன்பமாம்; (எ - று.)

அவற்றுள், சொற்காரணமாகிய இன்பமாவது - வழிமோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது:

அது,"முன்னைத்தஞ்சிற்றின் முழங்குகடலோதமூழ்கிப்போக
வன்னைக்குரைப்பனறிவாய்கடலேயென்றலறிப்பேருந்
தன்மைமடவார்தளர்ந்துகுத்தவெண்முத்தந்தயங்குகானற்
புன்னையரும்பேய்ப்பப்போவாரைப்பேதுறக்கும்புகாரேயெம்மூர்"

எனவரும்.

(இ - ள். முன்பு தம்முடைய சிறுவீடானது ஒலிக்கின்ற கடல்வெள்ளத்தில் மூழ்கிப்போக,(அதைக்கண்டு 'என்னுடைய) அன்னைக்குச் சொல்லுவேன், கடலே! அறிவாயாக' என்று அலறியோடுகின்ற தன்மையினையுடைய பெண்கள் கானலின்கண் வருந்தி யறுத்துச்சிதறிய வெண்மையானமுத்தம் பிரகாசிக்கின்ற புன்னையரும்பை யொப்பாக(ஆண்டு)ப்போவாரை மயங்கச்செய்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமே எம்மூர்; எ-று.)

இத்துணைசுருங்கத்தொடுத்தல்இன்றுதென்றுகௌடர்சொல்லுமாறு:—

"துனைவருநீர் துடைப்பவராய்த் துவள்கின்றேன் றுணைவிழிசேர் துயிலை நீக்கி, யினவளைபோ லின்னலஞ்சோர்ந் திடருழப்ப விகந்தவர்நாட்டில்லை போலுந், தனியவர்க டளர்வெய்தத் தடங்கமலந் தளையவிழ்க்குந் தருண வேனிற், பனிமதுவின் பசுந்தாது பைம்பொழிலிற் பரப்பிவரும் பருவத் தென்றல்" என வரும்.

(இ - ள். (துயரமிகுதியாலே என்கண்ணினிடத்து) விரைந்துஇழிதருநீரை மாற்றினராய். வருந்தும்என்னுடையஇணைவிழியானவை இமைபொருந்துந்தன்மைத்தாகியஉறக்கத்தை நீக்கி(க் கரத்தின்கண்) இனமாகஇடப்பட்ட வளை(சோர்தல்)போல இனியஅழகுகுறைந்து யான்துயரமுறும்வண்ணம் பிரிந்துபோனவருடைய நாட்டின்கண், பிரிந்திருந்தோர்நடுக்கமெய்தப் பெரியபொய்கையிலுண்டாகியதாமரையின்கட்டைவிடுவிக்கும் இளவேனிலும்,(அக்காலத்திலுண்டாகிய)குளிர்ந்ததேனையும் பசியதாதுகளையும் பசுமையானசோலையின்கண்பரப்பிவருகின்ற இளந்தென்றலும் இல்லையாகுமோ? (சொல்வாயாக. தோழீ!) எ - று. துனைதல் - கடுகுதல். நீர் - கண்ணீர். துடைத்தல்-மாற்றுதல். துவளுதல்-வருந்துதல். துணைவிழி-இணைவிழி. தனியவர்கள் - பிரிந்தவர்கள். தட-பெருமை. தருண வேனில் - இளவேனில். பனி மது - குளிர்ந்த தேன்.)

இனி, பொருள்காரணமாகியஇன்பமாவது-மதுகாரணமாக மதுகரங்கட்குவரும் மகிழ்ச்சிபோலக் கவிகேட்போர்க்குவரும் இன்பமாம்; கருதியபொருள்கேட்டார்க்கு வரும் வியப்பும் அது.

வரலாறு:—"மானேர் நோக்கின் வளைக்கை யாய்ச்சியர்
கான முல்லை சூடார் கதுப்பிற்
பூவைப் புதுமலர் சூடித் தாந்த
மடங்காப் பணைமுலை யிழைவளர் முற்றத்துச்
சுணங்கின் செவ்வி மறைப்பினு மலர்ந்த
பூவைப் புதுமலர் பரப்புவர் பூவயி
ருனிரை வருத்தம் வீடமலை யெடுத்து
மாரி காத்த காளை
நீலமேனி நிகர்க்குமா லெனவே" எனவும்,

"முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவும்
பொற்றொடிப் புதல்வ ரோடி யாடவுஞ்
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பி னெண்பூ

ணரிமா வன்ன வணங்குடைத் தப்பிற்
றிருமா வளவன் றெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே" எனவும் வரும்.

இப்பொருள்காரணமாகியஇன்பம் இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

இவ்வாறு தொடுக்குங்கால், கிராமியச்சொல்லும் பொருளும் இடக்கர்ச்சொல்லும் பொருளுந் தீண்டாமற் பாடுவது.

(கு - பு.) இன்பமென்னும் இது. வடமொழியில் 'மாதுர்யம்' எனப்படும். வழிமோனை-ஒவ்வோரடியிலும் சீர்கள் தோறும் மோனைத்தொடை கொண்டுவருவது; மோனைத்தொடையாவது - முதலெழுத்துஒற்றுமைப் பட்டுவருதல்.

சிற்றில் - சிறுவர் மணல்கொண்டு விளையாட்டாகஅமைக்குஞ் சிறுவீடு. ஓதம் - பெருக்கு. அன்னை - தாய். பேர்தல் - இருப்பிடம்விட்டொடுதல். மடவார் - மடமைக்குணமுடைய மகளிர். கானல் - கடற்கரைச்சோலை. தளர்ந்து - பிரிவினால வருந்தி; ஊடலால் வருந்தி யெனினுமாம். மகளிர் கணவரைப்பிரிந்த வருத்தத்தாலும், கணவரோடூடிய கோபத்தாலும், தாம்அணிந்துள்ளஆபரணங்களைக் கழற்றி யெறிதல் இயல்பு. அங்கு அனைவரும் செல்வவான்களாதலால், அங்ஙனம்பிறர்கழித்தெறிந்தவற்றை எவரும் விரும்பியெடுத்துக்கொள்ளாராக, அவை அவ்வவ்விடத்திலேயே கிடந்து விளங்கும். கானல்தளர்ந்துஉகுத்த எனவும், தயங்குபுன்னை எனவும் இயையும். தயங்குதல் - விளங்குதல். 'தளர்ந்து' என்றவிடத்து 'தணந்து' என்றும் பாடமுண்டு; (கணவரைப்) பிரிந்து என்பது பொருள். 'தகைசூழ் கானல்'என்பதும் பாடம்.

தலைவனது பிரிவை யாற்றாது வருந்துந் தலைவி தோழியைநோக்கி இரங்கிக்கூறிய வார்த்தை, பிற்செய்யுள். 'துனிவருநீர்' என்றும், 'துவள்கின்றேன் துணைவிழி' என்றும், 'இனையவைபோய்' என்றும், 'பனிமதுவும் பசுந்தாதும்'என்றும் பாட முண்டு. உரையில்'இளவேனிலானது குளிர்ந்த தேனையுடைய செவ்வித்தாதுகளையுடைய பசியநிறத்தையுடைத்தாகியசோலையின்கண்ணே காலத்தென்றலைப்பரப்பிக்கொண்டுவருகின்ற வரவு இல்லையோ? சொல்வாயாக தோழி! எ - று. பொழிலின்கண்ணே காலத் தென்றலைப் பரப்பிவருகின்ற இளவேனிற்காலமானது நம்மிற்பிரிந்துபோனவர்நாட்டின்கண் இல்லையோ? தோழி! சொல்வாயாக எனக்கூட்டுக' என்று பிரதிபேதமுண்டு. இன்னலம் - இன் நலம்; இனிய நலம். இனி, இன்னல் அம் என்றுபிரித்து, (ஆடவர்குழாத்திற்கு)வருத்தஞ்செய்யும் அழகு என்று உரைப்பாருமுளர். துடைப்பவராய் இகந்தவர் என இயையும்;'நீக்கி,' 'உழப்பவர்' என்றவற்றிற்கும் 'இகந்தவர்'என்பதே முடிக்குஞ்சொல். துவள்கின்றேன்-பெயர். இணை விழி-இரண்டு கண்கள். கரம் கை. இனம் - தொகுதி,வரிசை. கட்டு-அரும்பில்இதழ்முறுக்கு. இளவேனில்-வசந்தகாலம். முந்தினசெய்யுளினும் இச்செய்யுளில் மோனைமிகுதியாய்வந்தமைகாண்க; அடிதோறும் இறுதிச்சீரொன்றொழிந்த ஒவ்வொருசீரிலும்மோனைவந்துள்ளது.

மது - தேன். மதுகரம் - வண்டு. கவி - செய்யுள்.

மான்பார்வைபோன்ற அழகியபார்வையையும் வளையல்களையணிந்த கைகளையுமுடைய இடைச்சாதிப்பெண்கள், காட்டிலுண்டாகின்ற முல்லைமலர்களைத் தமதுகூந்தலிற்சூட்டிக்கொள்ளாமல், புதிய [அன்றுமலர்ந்த] காயாமலர்களைத் தாம் சூட்டிக்கொண்டு, தமது அடங்காமற்பருத்துள்ள தனங்களாகிய ஆபரணங்கள்மிக்குவிளங்கும்முன்னிடத்திலும், (அவ்விடத்

துள்ள) தேமலின் அழகை (இக்காயாமலர்) மறைப்பனவானாலும் மலர்ந்த புதிய காயாமலர்களையே பரப்பிவைப்பர், (யாதுகருதி யெனின்,) நிலவுலகத்திற் பசுக்கூட்டங்களுக்கு (இந்திரன்பெய்வித்த பெருமழையினா லாகிய) துன்பம் நீங்குமாறு கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்த இளமகனான கண்ணபிரானது நீலநிறமுள்ள திருமேனியை (இம்மலர்) ஒக்கு மென்று கருதி (அதனிடத்து விருப்பங்கொண்டு) என்பது, முதல்மேற்கோளின் பொருள். இடைச்சியர், தாம்வசிக்கின்ற முல்லை நிலத்தில் மிகுதியாகத் தோன்றுவதும் கற்புக்குஉரியதுமான முல்லைமலரைத் தமது கூந்தலிற்சூடுதலும் உடம்பின்மீது தரித்தலுஞ் செய்யாது, தாம்காதலித்த தலைமகனாகிய கண்ணபிரானது திருமேனிநிறத்தைப் போல்வதான காயாம்பூவினிடத்து அவ்வொப்புமைகாரணமாக விருப்பங்கொண்டு அதனையே கூந்தலிற்சூடி மார்பின்மீதும்பரப்பிவைத்துக்கொள்வ ரென்பதாம். ஏர்-அழகு; ஏர்என் றெடுத்து, உவமவுருபெனினுமாம். ஆய்ச்சியர் - கோபஸ்திரீகள். கதுப்பு-கூந்தல். சுணங்கு-மகளிர் தனங்களிற் பொன்னுரைபோற் சிறிதும்பெரிதுமாகப்படருந்தேமல். பூவயின்-பூமியில்; பூ-வடசொல்: வயின்-ஏழனுருபு. ஆல் - அசை. காயா என்ற மரத்தின் மலர் திருமாலின்நிறத்துக்குஉவமையாதலை, அப்பெருமானது "காயாம்பூவண்ணன்" என்ற திருநாமத்தாலும் உணர்க. 'இனனிரை' என்றும், 'விட' என்றும் பாடமுண்டு.

(வேலைத்திறம்) நிறைந்த ஆபரணங்களைத் தரித்த மாதர்களது தாமரையரும்புபோன்றதனங்கள் அழுந்துதலாலும் பொன்மயமான தொடியென்னும் வளையை யணிந்த பிள்ளைகள் ஓடிவந்து ஏறி விளையாடுதலாலும் (பூசிய) செந்நிறமான சந்தனங்கலந்த மார்பையும், பிரகாசமான ஆபரணங்களையும், ஆண்சிங்கம்போன்ற (பிறர்க்கு) அச்சஞ்செய்யும் வலிமையையு முடையவனும் செல்வத்தின்பெருமையையுடையவனுமான கரிகாற்சோழராசன் தனது பகைவர்களையழித்தற்பொருட்டு எறிந்த வேலாயுதத்தைக்காட்டிலுங் கொடியன காடுகள்; (அவ்வரசனது) செங்கோலைக்காட்டிலுங் குளிர்ந்திருந்தன (இவளது) பருத்த மென்மையான தோள்கள் என்பது, இரண்டாவதுமேற்கோளின் பொருள். சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர்உருத்திரங்கண்ணனார்பாடிய பட்டினப்பாலையென்னும்பாட்டின் இறுதிப்படிகள் இவை. வேற்றுநாட்டிற்குச்செல்லத்தொடங்கிய தலைவன் தனதுநெஞ்சைநோக்கி 'நெஞ்சே! யான் தலைவியைப்பிரிந்து நின்னுடன்வாரேன்' என்று செலவழுங்கிக்கூறிய வார்த்தையாகிய அப்பாட்டில், இவ்வடிகள்-செல்லக்கருதிய காடுகளின் கொடுமையையும், இவள் வருதற்குரியளல்ல ளென இவளது மென்மையையும் விளக்கியன. 'மகளிர்முலைமுகடுழக்கவும்' என்றும், 'அரிமானன்ன' என்றும், 'திருமால்வளவன்' என்றும், 'தெவ்வர்க்கோக்கிய' என்றும் பாடமுண்டு. முற்றுகல்-தொழில்நிரம்புதல். முற்று இழை மகளிர்-உடம்புமுழுதும்அணிந்த ஆபரணங்களையுடைய மாத ரெனினுமாம். அரிமாவன்ன துப்பு என்க. அணங்கு - நோயும், கொலையுமாம்.

கிராமியச்சொல் - இழிசனவழக்காகிய சொல்; கிராமியப்பொருளென்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க. க்ராம்யம் - வடசொல். இடக்கர்ச்சொல்-நன்மக்கண்முன்னிலையிற் சொல்லத்தகாத சொல்: இடக்கர்ப்பொருளென்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க; இதனை வடநூலார் அஸப்யமென்பர். 'நாகரிகவகையின்றிப்பொருளமைப்பின், சுவைபடலில்லை; ஆதலின், கிராமியவழக்கைச் சொல்லிலும் பொருளிலுந் தவிரவேண்டு மென்பது அவ்விடத்து உட்கருத்தென அறிக. கிராமியவழக்காவது-இழிசனர்வழக்கு; "காதலித்தே னுன்னை நான் காரிகையே நீயென்னைக், காதலியா தென்னோ கழறு" என்றித்திறத்தன கிராமியமாம். "மறுவிலா மதியொத்தமுகத்தினாய், நறுமலர்க்கணையோனெனுநாசகன், தறுகணாள னென்மாட்டு நின்மாட் டவன், கறுவிலா

மை கடவுள்கருணையே" என்ற இத்திறங்கூறுவன நாகரிகவழக்கா மென்று உணர்க,' 'இடக்கர்ப்பொருளதென்பது மோர் குற்ற முண்டு; அதாவது - அமங்கலம், அருவருப்பு, இலச்சை இவற்றைத் தருவது. இதற்கு - அரச னேசா. நானீசற்கடியேன்.குய்யங்கண்டான் என்பன முறையே உதாரண மாம். இங்ஙனந் தோன்றும் இடக்கரே கடியப்படுமாயின், அதனைநோ ருணர்த்துவது குற்ற மெனக் கூறவும்வேண்டுமோ?" என்ற தண்டியலங்கார சாரவாக்கியங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. தீண்டாமல் - சேராமல். சிறிதும் சம்பந்தப்படாமல். 'பாடுவது' என்றது, பாடவேண்டு மென்றபடி; ஒருவகைவியங்கோள். (௧௯)

௫. ஒழுகிசை.

௨0. ஒழுகிசை யென்பது வெறுத்திசை யின்மை.

என்பது: ஒழுகிசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒழுகிசையென்றுசொல்லப்படுவது, வெறுக்கத்தகும் இன்னா **விசை யின்றி** வரத் தொடுப்பது; (எ - று.)

அது, "இமையவர்கண் மோலி யிணைமலர்த்தாள் சூடச்
சமையந் தொறுநின்ற தையல் - சிமைய
மலைமடந்தை வாச மலர்மடந்தை யெண்ணெண்
கலைமடந்தை நாவலோர் கண்" என வரும்.

(இ - ள். துணையாகிய மலர்போன்ற சீர்பாதத்தைத் தேவர்களெல்லாரும் (தங்கள்)முடிமேலேசூடும்வண்ணம் பலவகைப்பட்ட சமயந்தோறும் புக்குநின்ற மடவாள், சிகரங்களையுடையமலையரயன் மகளுமாய். நறுநாற்ற முடைய தாமரைமலர்மீது இருந்த சீதேவியுமாய். பலவகைப்பட்ட கலைகளையுடையளாகிய சரசுவதியுமாய் நாவிருவல்லியோர்க்குக்கண்ணுயிருப்பவள்; எ - று. மோலி - தலை. சிமையம் - மலையுச்சி. வாசம் - நாற்றம். மலர் மடந்தை - சீதேவி. மலைமடந்தை - பார்வதி.)

இனி, '**இன்னாவிசை**' என்பது-மென்னடையொழுக்கத்து வல்லொற் றடுத்து மிக்கதுபோலவும், அந்நடையொழுக்கத்து உயிரெழுத்தடுத்துப் பொய்ந்கலம்பட்டு அறுத்திசைப்பதுபோலவும் **வரும்.**

அது, "ஆக்கம் புகழ்பெற்ற தாவி யிவள்பெற்றாள்
பூக்கட் குழற்கார் பொறைபெற்ற - மாக்கடல்சூழ்
மண்பெற்ற வொற்றைக் குடையாய் வரப்பெற்றெங்
கண்பெற்ற வின்று களி" எனக் காண்க.

இவ்வாறு வேண்டார் இரண்டுநெறியாரும்.

(இ - ள். பெரியகடல்சூழ்ந்தஉலகத்துள்ளார் தங்கள்தவப்பலனுகப்பெற்ற ஒப்பற்றகுடையையுடையதலைவனே! (நீ எங்களைநினைத்து)வந்தஇதனுனே, இன்று, நின்னுடைய புகழானது பெருக்கம்பெற்றது; தலைமகளாகிய இவள் உயிர்பெற்றாள்; இவளுடைய கார்போன்றகுழலானது மதுவையுடைத்தாகியபூக்களின்பாரத்தைப்பெற்றது; எங்களுடைய கண்களும் செருக்குப்பெற்றன; எ - று. ஆக்கம் - பெருக்கம். ஆவி - உயிர். கள் - தேன். 'குழற் கார்' என்றது - கார்போன்ற குழ லென்றவாறு. பொறை - பாரம். களி - செருக்கு.)

(கு - பு.) ஒழுகிசையை வடநூலார் 'ஸுகுமாரதா'என்பர். இது, கௌடர்க்கும் உடன்பாடு. இன்னாஇசை - இனியதல்லாதஓசை. 'வெறுப்பாயிராமற் பிரியமாயிருக்கும்படியான ஓசை,ஒழுகிசையெனப்படும். இதற்கு முந்தியபாட்டுக்களே உதாரணமாகலாம். 'வெறுப்பு-'பூக்கட்குழற்கார்பொறை

பெற்ற' எனவும், 'உரறிறுறக்குமுறழ்' எனவும், சந்திவகைமுதலிய காரணங்களால் தம்பட்டமோசைம்பாற் காதுக்குஇனிமைபயவாதுவருவது' என்ற தண்டியலங்காரசாரம் இங்குநோக்கத்தக்கது. இவ்வுதாரணசெய்யுள், சரசுவதிஸ்தோத்திரம். இதில், திரிமூர்த்திகளுட் பிரமனது மனைவியான சரசுவதியையே திருமாலின்மனைவியான திருமகளின் சொரூபமாகவும், சிவபிரானதுமனைவியான பார்வதியின் சொரூபமாகவும் உபசரித்துக் கூறியுள்ளது; எல்லாச்சக்திச்சொரூபங்களும் ஏகமே யென்பது, ஒருகொள்கை. துணை - இரண்டு: உபயம்; ஒன்றோடொன்றொத்த தெனினுமாம். சமயம்-மதம். மலையரயன்-பர்வதராஜனான இமவான். ஸ்ரீதேவி - இலக்குமி. கலை-கல்வி, சாஸ்திரம். நாவலோரா - நாவின்திறமுடையவர்; புலவர். மோலி = மௌலி. 'சிமையமலைமடந்தை' என்றதன் உரை—'பலதலையையுடைய மலையுச்சியிலே பிறந்த கொற்றவை' என்றும்,'மலைமடந்தை-கொற்றவையாகிய வனதுர்க்கை' என்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

இன்னிசைக்குக் காட்டிய உதாரணச்செய்யுள், பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவந்தமை கண்டு மகிழ்ந்த தோழி அத்தலைவனைநோக்கிக்கூறியது. மண் - இடவாகுபெயர். பலன் - பயன். கார்க்குழல் கட்பூப் பொறைபெற்றது என மொழிமாறுக. 'மண் பெற்ற ஒற்றைக் குடை' என்றதன் பொருள்—'உலகத்தைக் குளிர்விக்குந்தன்மையை யுடைத்தாகிய மதிக்குடை' என்று சிலபிரதிகளி லுள்ளது. (உ0)

௯. உ தா ர ம்.

உக. உதார மென்ப தோதிய செய்யுளிற்
குறிப்பி னொருபொரு ணெறிப்படத் தோன்றல்.

என்பது: உதாரமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ப.) உதாரமென்றுசொல்லப்படுவது, சொல்லப்பட்டசெய்யுளுள் சொற்படுபொருளின்றி அதன்குறிப்பினால்ஒருபொருள் நெறிப்படத்தோன்றுவது; (எ - று.)

அது, "செருமான வேற்சென்னி தென்னுறந்தை யார்தம்
பெருமான் முகம்பார்த்த பின்ன - ரொருநாளும்
பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருணசையாற் பாராவாங்
காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண்." எனவரும்.

(இ - ள். பொருண்மேல்வைத்தஅவாவினாலே தாழ்வுவைத்திரப்போர் கண்களானவை, போரின்கண்வலியுடைத்தாகிய வேலையுடைய சென்னியென்னும்பெயரையுடையானுமாய்த் தெற்கின்கணுண்டாகியஉறந்தைப்பதியார்க்குத்தலைவனுமாகிய சோழனுடைய முகத்தைப் பார்த்தபின்பு பூமண்டலத்துள்ளார்முகங்களைப் பொருள்விருப்பினாற் பாரா; எ-று. மானம்-வலி. உறந்தை - உறையூர். சென்னி - சோழன். 'ஆம்' என்பது - அசைநிலை.)

இதனுள் 'உறந்தையார்கோவானை ஒருநாள் முகம்பார்த்த இரவலர் பின்னைப் பிறரைப் பொருள்நசையாற் பாரார்'எனவே, அவனே இரப்போர் வறுமைதீரக்கொடுப்ப னென்னும் பொருள் குறிப்பினாற் கொள்ளக்கிடந்தவாறு காண்க.

"அவிழ்ந்த துணிபிசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவோர் முன்னர் மலரும் - கவிழ்ந்து
கிழுறுழாம் யானை நெடுந்தே ரிரவி
கழறுழா மன்னவர்தங் கை" என்பதும் அது.

(இ - ள். தன்னுடைய கிழலைக் கவிழ்ந்துசிதைக்கும் யானையினையும் நெடியதேரினையுமுடைய இரவிகுலத்துள்ளானுடைய பாதங்களைப் பணி

யாத அரசர்களுடைய கைகளானவை,(உடுக்கவேண்டின், முடிந்ததுணிகளை யுடைத்தாகிய உடையின்)அவிழ்ந்ததுணிகளைப் பின்பு முடியாநிற்கும்; (கிடக்கவேண்டின், ஊர்ப்புறத்துஉண்டாகிய)அம்பலங்களைப் பற்றித் துடையாநிற்கும்; (உணவுவேண்டின்,) இடுவார்முன்னர்(ச் சென்றுநின்று) உள்ளத்து உவகையோடும் விரியாநிற்கும்; எ - று. 'இடுவார்முன்னர் உவந்து விரியும்' என்றதனால், இடாதார்முன்னும் உவகையின்றி விரியுமெனக் கொள்க. இசைத்தல் - முடிதல். சீத்தல் - துடைத்தல். மலர்தல்-விரிதல். கவிழ்தல்-இறங்குதல். துழாவுதல் - சிதைத்தல். நிழல்துழாவும்யானையென்பது, நிழறுழாம்யானை யென விகாரமாயிற்று.)

இஃது, இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

(கு - பு.) உதாரமென்பது - வடமொழிப்பெயர்; குறிப்பினால் ஓர் சிறப்புவிளக்கும்பொருள் படுவது, இதன் இலக்கணம்: இது, இருதிறத்தாரும் ஆதரித்தது. இது, இலக்கணவிளக்கத்தில் "சிறப்புடைமரபினுதாரம்" என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது; முதனூலிலும் அப்படியே. பொருள்-செல்வம். சென்னியென்பது, சோழன்பெயர்களிலொன்று; தலைமைபற்றிவந்த பெயர். இவ்வுதாரணச்செய்யுளிற் சோழராசனது பெருவண்மை குறிப்பால் தோன்றுவது காண்க.

தன்நிழல்கண்டுசீறுதல், மதயானையின் இயல்பு. இரவி - சூரியன், சோழராசர், சூரியகுலத்தார். 'நெடுந்தேரிரவி' என்றவிடத்து. 'நெடுமான்றேர்க் கிள்ளி' என்றும் பாடமுண்டு; கிள்ளி - சோழன்: மான் - குதிரை. துணி - ஆடைத்துண்டு. உடை - ஆடை. ஊர்ப்புறம் - ஊரின்வெளி. அம்பலம் - பொதுவிடம். (௨௧)

௭. உய்த்தலில் பொருண்மை.

௨௨. கருதிய பொருளைத் தெரிவுற விரித்தற்
குரியசொல் லுடைய துய்த்தலில் பொருண்மை.

என்பது: உய்த்தலில்பொருண்மையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கவிதன்னாற் கருதப்பட்ட பொருளை விளங்க அறிவிக்குஞ் சொல்லைச் செய்யுளுள்ளேயுடைத்தாய்ப் பிறிதுமொழிகூட்டியுரைக்கும் பெற்றியின்றி வரத் தொடுப்பது. உய்த்தலில்பொருண்மை; (எ - று.)

அது, "இன்றுமையாண் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கற்றோ
வன்றி விடவரவை யஞ்சியோ - கொன்றை
யுளராவா றோடு மொளிர்சடையீர் சென்னி
வளராவா றென்னோ மதி" எனவரும்.

(இ - ள். உமையாளுடைய குற்றமற்ற ஒளியினையுடைத்தாகிய முகமண்டலத்தைக் கண்டு அதனுடைய நலனை ஆசைப்படுதலாலோ? அஃதன்றியே, (நீர்ஆபரணமாக அணிந்த)விடத்தையுடையபாம்பைக் கண்டு அதற்கு அஞ்சுதலாலோ? கொன்றைமலர்களையீர்த்துக்கொண்டு கங்கையாறுவிரைந்துதிரியும் ஒளியோடுகூடியசடையையுடையீர்! இன்றுஉம்முடையதிருமுடிமேலுண்டாகியபிறையானது வளராதிருந்த காரணம் யாது? (சொல்லுவீராக); எ - று. 'கொன்றை' என்றது, ஆகுபெயராற் பூவை யெனக் கொள்க. உளர்தல் - கலக்குதல். சென்னி - சென்னியிலே யென விரிக்க. 'வளரா ஆறு' என்றது - வளராத தன்மை யெனக்கொள்க. மதி - பிறை.)

இனி, உய்த்துரைக்கும்பொருள் வருமாறு:—

"இன்றுமையாண் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கறுமா
லன்றி விடவரவு மங்குறையுங் - கொன்றை

யுளராவா ரேடு மொளிர்சடையீர் சென்னி
வளராவா றென்னோ மதி."

'இவற்றுள் 'எதனுலோ' எனச் சொற்கூட்டி யுரைக்கப்படும். இவ்வாறுவேண்டுவர் இரண்டுநெறியாரும்.

(கு - பு.) உய்த்தலில் பொருண்மை. வடநூலில் 'அர்த்தவ்யக்தி' எனப்படும். இது, கௌடர்க்கும் உடன்பாடு. இதனை 'பொருட்டெளிவு' என்பர் வீரசோழியநூலுடையார். கருதியபொருள்புலப்படுதற்கு வேண்டிய சொல் லுடைமை, இதன் இலக்கணம். உய்த்தல் - சொற்களைவருவித்துச் சேர்த்தல். பொருண்மை - பொருளையுடைமை. கவிதன்னல் - கவியால். பெற்றி - தன்மை. உமையாள் - பார்வதி. நலன் - அழகு. சிவபிரானை முன்னிலைப்படுத்தி,அப்பெருமானது சடையிலுள்ள பிறைசசந்திரன் வளராமையின் காரணத்தை விகற்பித்துவினவியது. இச்செய்யுள். இதில், கருதிய பொருளைவிளக்குதற்கு வேண்டுஞ்சொற்களெல்லாம் வருவிக்கவேண்டாது அமைந்திருத்தல் காண்க. (உஉ)

அ. காந்தம்.

உந. உலகொழுக் கிறவா துயர்புகழ் காந்தம்.

என்பது, காந்தமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒன்றனை உயர்த்துப்புகழுங்கால் உலகநடையிறவாமல் உயர்த்துப்புகழ்வது, காந்தமாம்; (எ - று.)

அது, "ஒருபே ருணர்வுடனே யொண்ணிறையுந் தேய
வருமே துறவென்பால் வைத்த - வொருபேதை
போதளவு வாசப் புரிகுழல்சூழ் வாண்முகத்துக்
காதளவு நீண்டலவுங் கண்" எனவரும்.

(இ - ள். யான்வருத்தத்தையுறும்வகையாகப் பேதைத்தன்மையையுடையாளொருத்தி என்உள்ளத்திடத்துவைத்த, பூவொடுகலந்த நறுநாற்றத்தையுடைத்தாகிய சுருண்டகுழலினையுடைத்தாய் ஒளியோடுங்கூடிய முகத்தின்கண் உண்டாகிய காதின்எல்லையளவுஞ்சென்றுமீண்டுதிரியுங்கண்களானவை, இக்காலத்து எனது ஒருதன்மையாயிருக்கப்பட்ட அறிவுடனே ஒள்ளிதாகியஒழுக்கமுங் கெட வந்துதோன்றுகின்றன. எ - று. வாள் - ஒளி. ஒருபேதை என்உள்ளத்துவைத்த கண் எனக்கூட்டுக. 'தேய' என்பது, கெட வென்பதாம். எதமென்பது ஏதென நின்று வருத்தமாயிற்று. 'என்பால் வைத்த' என்றது - என்உள்ளத்து வைதத என்றவாறு.)

இனி, கௌடர் சொல்லுமாறு:—

"ஐயோ வகலல்குல் சூழ்வருதற் காழிதம்தேர்
வெய்யோற் கனேகநாள் வேண்டுமாற்—கைபரந்து
வண்டிசைக்குங் கூந்தன் மதர்விழிகள் சென்றுலவ
வெண்டிசைக்கும் போதா திடம்" எனவும்,

(இ - ள். திரளாகப்பரந்து வண்டுகள்பாடப்பெற்ற கூந்தலையுடையாளுடைய அகன்றஅல்குற்பரப்பைச் சூழ்வருதற்கு, ஐயோ! ஆகாயப்பரப்பெல்லாம்ஒருபொழுதிற்கடக்கும் ஒருகாற்றேரையுடையபகலோனுக்குப் பன்னெடுநாள்வேண்டுவதாயிருந்தது; அதுவேயன்றி, இவளுடைய களிப்பையுடையகண்கள் சென்றுமீண்டுஉலாவுவதற்கு எண்வகைப்பட்டதிக்குக்களுக்குஉண்டாகியஇடப்பரப்பும்போதாதாயிருந்தது; இஃது ஒருருவத்தன்மையிருந்தபடி யென்! எ - று. 'ஐயோ' என்பது - இரக்கக்குறிப்பு; இவ்விரக்கம் ஆதித்தன்மேலேற்றுக. ஆழி - தேர்க்கால். கை - திரள். இசைத்தல்- பாடுதல். கூந்தல் - கூந்தலையுடையாள். மதர் விழி - களித்த விழி.)

"அங்கண்மா ஞாலத் தகல்விசும்பு முன்படைத்த
பங்கயத்தோ னந்நாளிப் பைந்தொடிதன் - கொங்கைத்
தடம்பெருக வோங்குமெனத் தானினையா வாறே
விடம்பெருகச் செய்யா வியல்பு" எனவும் வரும்.

(இ - ள். அழகினையுடைத்தாகிய இடத்தையுடைத்தாய்ப் பெரிதாகிய உலகத்தின்மீது உண்டாகிய அகன்றவிசும்பை முன்புபடைத்த நான்முகன் அந்நாளில் இவ்வாகாயத்தை இடப்பரப்புண்டாகப்படையாத காரணம், பசும்பொன்னாற்செய்ததொடியினையுடையாளுடைய முலைகள் புடைபரக்க வளர்ந்து மீதுயர்ந்தோங்கு மெனநினையாதவாறே (சொல்லுவீர்); எ-று. அம் - அழகு. கண் - இடம். மா - பெருமை. ஞாலம்-உலகம். 'ஞாலத்து அகல்விசும்புபடைத்த' என்பதற்கு - ஞாலத்தோடு அகல்விசும்பு படைத்த வெனவும் அமையும். இயல்பு - செய்தி.)

இவ்வாறு உலகநடையிறப்பப் புணர்ப்பதே சுவையுடையதென வேண்டுவர் கௌடர்.

(கு - பு.) 'காந்தம்' என்பது, வடமொழிப்பெயர். 'காந்தமாவது-உலகவியற்கைக்கு ஒத்துக்கூறுவது. இது, ஒருவரை ஒருவர் கண்டு அன்போடு உபசரிப்பதிற் பெரும்பாலும்வருவ தன்றி, வர்ணனைகளிலும் வரும்' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். இது, காந்தியெனவும படும். "ஆனுவழகினைக் காந்தி யென்கின்ற அது தமிழில், நானுவிதமாய் நடைபெற்றியலு நனிபுகழ்ச்சி, தானுமிடத்தினும்வார்த்தையின்கண்ணுந் தலைசிறந்து, தேனுய்விதர்ப்பருக் குங்கவுடர்க்குந் திறப்படுமே" என்ற வீரசோழியமும். 'காந்தியென்னும்உயிர் சிறப்புடைமையால், தனித்துஇலக்கணஞ்சொன்னு னெனக்கொள்க' என்ற அதனுரையுங் காண்க. வடநூலிலும் காந்தியென வழங்குகின்றது. உலகநடை இறவாமல்-உலகவியற்கை கடவாமல். பேதைத்தன்மை-"பேதைமை யென்பது மாதர்க்கணிகலம்", "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" என்றபடி மகளிர்க்குஉரியதாகிய மடமை. ஒள் நிறை-சிறந்த நிறையென்னும் ஆடூஉக்குணம் நிறை - நெஞ்சுறுதி, மனஞ்சலியாமை. 'ஒருபேருணர்வுடையேனுண்ணிறையும்', 'காதளவி' என்பனவும் பாடம். தான்காதலித்த தலைவியின் வடிவத்தை உருவெளித்தோற்றத்திற் கண்ட தலைவன் அவ்வடிவினது கண்களின் அழகில் ஈடுபட்டுக்கூறிய வார்த்தை, இவ்வுதாரணச்செய்யுள். இதில் உலகநடையொத்திருப்பதுகாண்க.

ஒருகால் தேர் - ஒற்றைச்சக்கரமுடைய தேர். பகலோன் - சூரியன். பல்நெடுநாள் - மிகப்பலநாள். கூந்தல் - சினையாகுபெயர். செய்யுளில் 'எண்டிசைக்கட்போதாதிடம்' என்றும், அதற்கேற்ப உரையில் 'எண்வகைப்பட்ட திக்குக்களிலுண்டாகிய' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பங்கயத்தோன் - (திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றியவன்; பிரமன். "மானே யுனது வளர்கொங்கை வீக்கத்தைத், தானேது மெண்ணாது தாமரையோன் - மீனேயும், வானத்தை யித்தனையு மந்தமாகப்படைத்தான், ஞானத்தை யில்லான்போ னன்கு" இஃது, உலகிறந்த நன்பொருட்பொலிவு புகழ்ச்சியின்கண்வந்தமையால், காந்தியென்னும் உயிராயிற்று. "வரைத்தோள்". "தாமரைபுரையுங்காமர்சேவடி" என்றித் தொடக்கத்தனவெல்லாங் காந்தியா மெனக்கொள்க' என்ற வீரசோழியவுரை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

உலகநடையிறப்ப-உலகவியல்புகடக்க. உலகவியல்புகடவாது ஸாமாந்யமாகக்கூறுதலிற் சமத்காரமில்லை யென்றும், அதுகடந்து கூறுதலே சதுரப்பாடுடைய தென்றும் கௌடர்கருத்து. (உரு)

கூ. வலி.

உச. வலியெனப் படுவது தொகைமிக வருதல்.

என்பது: வலியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வலியென்றுசொல்லப்படுவது, தொகைச்சொல்தொடர்பு மிகத்தொடுப்பது; (எ - று.)

'மிக' என்றது - சிறப்புடையவாக எனக்கொள்க.

அது, "கானிமிர்த்தாற் கண்பரிவ வல்லியோ புல்லாதார்
மானனையார் மங்கலநா ணல்லவோ - தான
மழைத்தடக்கை வார்கழற்கான் மானவேற் கிள்ளி
புழைத்தடக்கை நால்வாய்ப் பொருப்பு" எனவரும்.

(இ - ள். காலம்வரையாதுஉபகரிக்கின்ற மேகம்போன்ற பெரிய கையையும் நீண்டிருக்கின்றகழலோடுகூடிய காலையும் வலிதாகிய வேலையுமுடையனுகிய சோழனுடைய, துளையையுடைத்தாகிய பெரிய கையையும் நான்ற வாயையுமுடைய மலையாகிய வாரணம், தன்னுடைய தாளை வலித்தால், அறுந்தன்மையையுடையன, நிகளத்தின் கண்ணேயோ,பகைவராகியஅரசருடைய உரிமைச்சுற்றத்து மான்போன்றவிழியினையுடையார் கழுத்தில் நல்லநாளிற்பூட்டிய வலியையுடைத்தாகியமங்கலக்கயிறல்லவோ? எ - று. வல்லி - விலங்கு. புல்லாதார் - பகைவர். தானம் - கொடை. வார்தல்-நீளுதல். கழல் - வீரக்கழல். மான வேல் - வலியவேல். புழை - துளை. தடக்கை - பெரிய கை. நால் வாய் - நான்ற வாய். பொருப்பு - யானை.)

இத்துணைசுருங்கத்தொடுத்தல் இன்றுதென்று கௌடர் சொல்லுமாறு:—

"செங்கலசக் கொங்கைச் செறிகுறங்கிற் சீறடிப்பேர்ப்
பொங்கரவ வல்குற் பொருகயற்கட் - செங்கனிவாய்க்
காருருவக் கூந்தற் கதிர்வளைக்கைக் காரிகைத்தா
மோருருவென் னுள்ளத்தே யுண்டு" எனவரும்.

(இ - ள். செம்மைநிறத்தையுடைத்தாகிய கலசம்போன்ற முலையையும், செறிந்த குறங்கையும், சிறிதாகிய அடியையும், பெரிதாகிய பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையும், பகைத்தெதிர்த்த கயலை யொத்த கண்ணையும், சிவந்தகொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயையும், கருமையாகியநிறத்தையுடைய கூந்தலையும், ஒளியோடுகூடிய வளைகளையுடைய கையையும், அழகையுமுடைத்தாயிருப்பதொரு வடிவம் என்உள்ளம்விட்டுஅகலாது; எ - று. பொங்குதல் - பெருமை.)

(கு - பு.) வலியை வட நூலார் 'ஓஜஸ்' என்பர். அது, தொகைநிலைத்தொடர்கள்மிகுதியாய்வருவது. இது,கௌடர் மிகவும்ஆதரித்தது. தொகைநிலைத்தொடர்கள் - வேற்றுமைத்தொகை முதலியன; [நன்னூல் - பொதுவியல் - சூ - ௪0 - முதலியன பார்க்க:] மொழிகளினிடையே வேற்றுமையுருபுமுதலியன தொக்குநிற்பன. தானமழை - தானஞ்செய்கிற நீர்ப்பெருக்குமாம். ஈற்றடியில், கை - துதிக்கை. நான்ற - தொங்கிய. நால் வாய்-வினைத்தொகை. நாலல் - தொங்குதல். வாரணம் - யானை. பொருப்பு - உவமவாகுபெயர். தாளைவலித்தல் - காலைவலியஇழுத்தல். கால்நிமிர்த்தாற் பரிவ வல்லிக்கண்ணோ என மொழிமாறுக பரிவ - பலவின்பால்வினையாலணையும்பெயர். 'பரிப' என்றும் பாடமுண்டு. நிகளம் - விலங்கு. கண் - பூட்டுவாய். புல்லாதார் - சேராதவர். சோழராசனது யானை சினந்து காலை வலியஇழுத்தால் அதன்விலங்கேயன்றிப் பகைவர்மனைவியரதுமங்கல

நாணும் அறுபடு மென்பது கருத்து; பகைவர் தவறாது அழிவரென்க. "இன்னாகலிங்கத் திகல்வேந்தருண்டன்றோ, தென்னன் றமிழ்நாட்டைச் சீறியோ-சென்னி,யகளங்கா வுன்ற னயிராவதத்தி,னிகளங்கால்விட்டதினைவு" என்று ஒட்டக்கூத்தரும், "தென்னவன் றென்னூர் பெருமான் றிறன்மதுரை, மன்னவன் கோக்களிற்றின் வல்லிக்கும் - பொன்னிநா, டாலிக்கும் வேந்தா மபய குலன்மகளிர், தாலிக்கு மொன்றே தளை" என்று புகழேந்தியாரும்பாடிய செய்யுள்களிலும் இச்செய்யுளின்கருத்து விளங்குதல் காண்க. இச்செய்யுளில் 'கானிமிர்த்தால்' எனவும், 'புல்லாதார்மானனையார்மங்கல நாண்' எனவும், 'தான ....பொருப்பு' எனவும் தொகைநிலைத்தொடர்கள் மிக்குவந்தமை காண்க.

தொகைச்சொற்கள் இன்னும்அதிகமாகவரவேண்டு மென்பது, கௌடர்கோட்பாடு. அவர்காட்டும் உதாரணச்செய்யுளில், முதல்மூன்றடிகளும் ஒரேதொகைநிலையாய்வந்தன. 'ஓசமென்னும்உயிர்-முழுதும்ஒருபதமாகத் தொகுத்த தொகையினையுடையது'என்ற வீரசோழியவுரையையுங் காண்க. செறிந்தகுறங்கு-(பருத்திருத்தலால்) ஒன்றோடொன்றுநெருங்கியதொடை.

கo. சமாதி.

உரு. உரியபொரு ளன்றி யொப்புடைப் பொருண்மேற்
றருவினை புணர்ப்பது சமாதி யாகும்.

என்பது: சமாதியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) முக்கியப்பொருளின் வினையை ஒப்புடைப் பொருண்மேல் தந்துபுணர்த்துஉரைப்பது, சமாதியென்னும்அலங்காரமாம்; (எ - று.)

'சமாதி' என்றது 'ஆகும்' என்ற மிகையால். பெயரும் அவ்வாறுஉரைக்கப்படும்.

அது,"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள்பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி" எனவும்,
"விழித்த குவளைக் கழிப்போது வாக்கிய
கள்ளுண்டு களித்த வண்டினம்" எனவும்,
"கன்னியெயில்," "குமரிஞாழல்" எனவும்,
"கடுங்கை வயலுழவர் காலைத் தடிய
மடங்கி யரியுண்ட நீலந் - தடஞ்சேர்ந்து
நீளரிமேற் கண்படுக்கு நீணீ ரவந்தியார்
கோளரியே றிங்கிருந்த கோ" எனவும் வரும்.

இஃது, இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

இவற்றைக் குணவலங்காரமென்றுங் கூறுப.

அஃதேல், இன்னவிலக்கணமெல்லாம் முன்னையோர்மொழிந்தது, நடைபலபயின்ற வடமொழிக்கன்றே; செந்தமிழ்மொழியின்வந்தவாறு என்னை? எனின்,---இதன்முதனூல்செய்தஆசிரியர் உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் சங்கிருதம், பாகதம், அவப்பிரஞ்சம் என மூன்றுவகைப்படுத்தது, அவற்றுள், சங்கிருதம் புத்தேளிர்மொழி யெனவும், அவப்பிரஞ்சம் பாமரசாதிகளாகிய இழிசனர்மொழி யெனவுங் கூறினார்: அதனால், பிராகிருதம் எல்லாநாட்டு மேலோர்மொழியெனப்படும். அல்லதூஉம், பிரகிருதியென்பது இயல்பாகலான், பிராகிருதம்-இயல்புமொழி. அந்தப்பிராகிருதத்தைத் தற்பவம், தற்சமம்,தேசியம் எனமூன்றாக்கினார். அவற்றுள்,தற்பவம்என்பன-ஆரியமொழி திரிந்துஆவன; அவை, பாபம் - பாவம் எனவும், 'நீதியந்தஞ்சம்' எனவும்,

'தூதநான் செய்திய பணைமருளேனென்றாள்'' எனவும் வரும். தற்சமம் என்பன - ஆரியச்சொல்லும் தமிழ்ச்சொல்லும் பொதுவாய்வருவன; அவை - குங்குமம், மூலம், மலயமாருதம் என்பன. தேசியம் என்பன - அவ்வந்நாட்டார்ஆட்சிச்சொல்லேயாய்ப் பிற*பாடைநோக்காதன; அவை - நிலம், நீர், தீ, சோறு என்பன. இவற்றைச் செய்யுட்சொல்லெனத் தமிழ்நூலாரும் வேண்டினாராகலின், இவ்வாறனை தமிழ்ச்சொல்லெல்லாம் பாகதமெனப்படும். அச்சொற்களாலியற்றப்படும் எல்லாக்கவிக்கும் அவ்வலங்காரமனைத்தும் உரிய வாகலின், ஈண்டு மொழிபெயர்த்துஉரைக்கப்பட்டன.

(கு - பு.) ஸமாதி யென்பது, வடசொல்; ஒருபொருளினிடத்து மற்றொன்றின்தன்மையை நன்குஆரோபிப்பது. 'இது, இருதிறத்தார்க்கும் ஒப்பு. கவிஞர் கவிகளைச் சமதகரிக்க இது பெரியதோர்கருவியாம்' என்பர், தண்டியலங்காரசாரமுடையார். தந்து புணர்த்து உரைத்தல் - கொணர்ந்துசேர்த்துசசொல்லுதல். (தன்னையொழிந்த நான்குபூதமும் தன்னிடத்தே) அகன்றுவிரிதற்குக் காரணமாகிய பெரிய ஆகாயத்திடத்தே (தோன்றிப்) பரந்தஇருளைவிழுங்காநின்று (மறைந்த) பகற்பொழுதை உலகத்தே தோற்றுவித்து எழுதலைச்செய்யும் பலகிரணங்களையுடைய சூரியனென்பது, முதலுதாரணத்தின் பொருள்; அம்மேற்கோளில், உயர்திணைக்குரிய பருகுதல் ஈாலுதல் என்ற வினைகள் அஃறிணையாகியசூரியமண்டலத்தின் மேலேற்றிக்கூறப்பட்டவாறு காண்க. கழியினிடத்தேமலர்ந்த குவளைமலர்கள் வார்த்த தேனை யுண்டு களிப்புக்கொண்ட வண்டுகளின் கூட்ட மென்பது, இரண்டாவதுஉதாரணத்தின் பொருள்; அம்மேற்கோளில், பிராணிகட்குரிய விழித்தல் வார்த்தல் என்ற வினைகள் குவளைமலர்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டன.

கன்னி எயில் - உறுதிகுலையாத மதில்; எவருந் தொடவொண்ணாத பாதுகாவலையுடைய மதில்: இளமங்கையர்க்குரிய கன்னித்தன்மை, மதில்மேலேற்றிக்கூறப்பட்டது. குமரி ஞாழல் - இளமையையுடைய குங்குமமரம்;மகளிர்க்குரிய குமரித்தன்மை,மரத்தின்மேலேற்றிக்கூறப்பட்டது. 'குமரிஞாயில்' என்ற பாடத்துக்கு - உறுதியழியாத ஞாயிலென்னும் மதிலுறுப் பென்பது பொருள். இவையிரண்டும், ஒப்புடைப்பொருளின்மேற்பெயர்புணர்த்த சமாதி. பெயர் - பெயர்ச்சொல். மிகையை 'அதிகவசநம்' என்பர்.

வலிய கைகளையுடையராய் வயலிற்பயிர்த்தொழில்செய்கின்றவரது காலைத் தடுக்கியதனால் மடங்கிஅறுபட்ட கருங்குவளைக்கொடிகள் அவர்களாற்களைந்தெறியப்பட்டு வரப்பிற்சேர்ந்து நீண்டநெற்றாளரிகளின்மீது மலர்களினிதழ்குவிந்திருக்கப்பெற்றமிக்கநீர்வளப்பமுள்ளஅவந்திநாட்டிலுள்ளார்க்கு வலியஆண்சிங்கம்போன்ற தலைவன் இங்கிருந்தஇவ்வரசன் என்பது, செய்யுளின் பொருள். 'என்றதனுள், கண்ணுடையவற்றின்பக்கலுள்ள உறங்குதல்தொழிலைக் கண்ணில்லாதகுவளையின்கண் உலகிற்கொக்கப்புணர்த்தமையால், சமாதியென்னும்உயிராயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை. 'காலிற்றடிய' என்றும், 'இவ்விருந்தகோ' என்றும் பாடமுண்டு.

இவற்றை - செறிவு முதலிய பத்தையும். ஒருவனுக்குள்ள திண்மை இளமை முதலிய தேககுணங்களும், தயை தைரியம் முதலிய ஆத்மகுணங்களும் அவனைவிளக்குவதுபோல, இக்குணங்களும் காவியத்தைவிளக்குகின்றன என்பதாம். இக்குணங்களில்லாக்கவிகளில்உவமைமுதலியஅலங்காரங்களும் விளங்கா, இளமைநீங்கியஉடம்பில் ஆபரணங்கள்விளங்காமைபோ

---

* ஸாவஷா.

லென்ப' என்ற தண்டியலங்காரசாரம் இங்குநோக்கத்தக்கது. இக்குண வலங்காரங்கட்கும், மேற்கூறப்படும் பொருளணிசொல்லணிகட்கும் வேறுபாடு:—தொடைகளைப் பற்றிநின்று காப்பியத்திற்குஅழகுசெய்வது குணம், சொல்லையும் பொருளையும் பற்றிநின்று அழகுசெய்வது அணியெனச் சிலர் கூறினர். குணங்கள் இளமைமுதலியனபோல ஒற்றுமைநயத்தில்நின்று அழகுசெய்வன; அணிகள் கடகுண்டலாதிகளைப்போல வேற்றுமைநயத்தில்நின்று அழகுசெய்வன என்று சிலஆசிரியர் இயம்பினர். காப்பியத்திற்கு அழகுசெய்வன குணங்கள், அதற்குஅதிசயத்தைசசெய்வன அணிகள் எனப் பிறருரைத்தனர்' என்று தண்டியலங்காரசாரத்திற் காண்க.

மேற்காட்டிய பத்துக்குணங்களும் வைதர்ப்பர்க்குஉடன்பாடு. கௌடர்க்கோ, ஒழுகிசை உதாரம் உய்த்தலில்பொருண்மை வலி சமாதி என்ற ஐந்தும் உடன்பாடும். அவற்றில் வலி மிகவிருப்பமுமாம்; செறிவு தெளிவு சமநிலை, காந்தம் என்ற நான்கும் கௌடர்க்குஉடன்பாடன்று; இன்பத்திற் சொல்லின்பம் கௌடர்க்குஒருசார்உடன்பாடு. பொருளிபம் கௌடர்க்கு முழுதும்உடன்பாடு எனத் தொகுத்துணர்க. உதாரம் - கொடை, பெருமை, கம்பீரம். காந்தம் - மகிழ்விப்பது. பிறவற்றிற்குக் காரணம், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

இதன் முதனூல் - காவ்யாதர்ஸமென்னும் வடநூல். அதுசெய்தஆசிரியர் - ஆசார்யதண்டி. சங்கிருதம் = ஸம்ஸ்கிருதம். பாகதம் = ப்ராக்ருதம். அவப்பிரஞ்சம் = அபப்ரம்ஸம். புத்தேளிர்மொழி - தேவபாஷை. 'பாமரசாதிகளாகிய'என்றவிடத்து,'அபசாதிகளாகிய' என்றும், 'ஆபீராதிகளாகிய' என்றும், 'இதரசாதிகளாகிய' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு. 'எல்லாநாட்டு மேலோர்மொழியெனப்படும்' என்பதற்குஈடாக'எல்லாநாட்டுள்ளும்எல்லாரும்வழங்கும் இயல்புமொழி யென்பது விளங்கிற்று' என்று சிலபிரதிகளிலுளது. தற்பவம் = தத்பவம்; ஆரியத்திற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தாலும், ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவும் ஆரியத்திற்குச்சிறப்பு மாகிய ஈரெழுத்தாலுமாகித் திரிதல்முதலிய விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடசொற்கள். தற்சமம் = தத்ஸமம்; ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவாகவுள்ள எழுத்தாலாகி விகாரமின்றித் தமிழில்வந்து வழங்கும் வடசொற்கள். ஆரியமொழி - வடசொல், ஸம்ஸ்கிருதபதம். 'திதியம் துஞ்சும்' என்பதற்கு-செல்வம்நிலைபெற்ற என்பது பொருள். தச நான்கு எய்திய [நான்கு தசம் எய்திய] - நாற்பது பிராயமானதும். பணை மருள் நோன் தாள் - (காண்பவர்) முரசமென்று மயங்கும்படியான வலியகால்களையுடையதுமாகிய என்று யானைக்கு அடைமொழி. பாபம், நிதி, தமு என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. இவற்றைச் செய்யுட்சொல்லெனத் தமிழ்நூலார் வேண்டினமையை, தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்து எச்சவியலில் "இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென், றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே" என்றதனற் காண்க. (௨௫)

இவ்வியலுக்குப் புறனடை.

௨௬. இயன்ற செய்யுட் கியைந்த வணியெலாம்
முற்ற வுணர்த்தும் பெற்றிய தருமையிற்
காட்டிய நடைநெறி கடைப்பிடித் திவற்றொடு
கூட்டி யுணர்த லான்றோர் குணனே.

என்பது: இச்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கட்கெல்லாம் புறனடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உலகத்து நிலைபேறுடைய செய்யுளனைத்திற்கும் பொருந்திய அணிவேறுபாடெல்லாம் ஒழிவின்றியுணர்த்துந்தன்மை அரிதாகலான், காட்டப்பட்டஒழுக்கநெறியேபற்றுக்கோடாகஇவற்றோடுங்கூட்டிக்கொண் டுணர்தல் முற்றக்கற்றோரதுபெற்றியாம்; (எ - று.)

என்பது: மாங்கனியும், தீம்பாலும், வருக்கைச்சுளையும், சருக்கரையும் தம்முள்வேறுபட்டசுவையவெனினும் கூறுவது மதுரமென்றன்றே? அது போல, எழுத்துச்செறிவும், சொற்செறிவும், பொருட்செறிவும் செறிவென் றேசெப்புவதல்லது பிறிதொருவகைபேசிற் பெருகியஅகலமுடைத்தாமாக லின், அவையெல்லாம் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

(கு - பு.) வருக்கைச்சுளை - பலாச்சுளை. ஒழிந்தனவும் அன்ன-பிறவும் அத்தன்மையன. 'இவ்வளவால் யாதுகூறியதோவெனின்,—பொருள்எளி தில்விளங்கத்தக்கதாய்ச் சொல்வன்மையில்லாததாய் விளங்குகின்ற மிடுக் கில்லாதநடையொன்று உண்டு: அது வைதர்ப்பமெனப்பெயர்பெறு மென வும், பொருளழுத்தமுஞ் சொல்வன்மையுமுள்ள மிடுக்கானநடையொன்று உண்டு: அது கௌடமெனப்பெயர்பெறு மெனவுங் கூறியதாயிற்று. எந் நடைக்கும் ஓசையுடைமையும் ஆழமுடைமையும் இருத்தல்வேண்டும். இவ் விரண்டுவகையுங்கலந்தநடை பாஞ்சாலமெனப்பெயர்பெற்றதொன் றுள தெனப் பிறர் கொண்டிருக்கின்றனர். உண்மை நோக்கின், அங்ஙனம் ஒன்றேயன்று: சிறிதுசிறிதுவேற்றுமையுடையபலநடைகளுமுள. அவற்றை யெல்லாம்விளக்கிக்கூறுதல், மிக்கஅருமை ....ஆதலின், குணங்களின் ஒப்புமைநோக்கி இவ்விரண்டிலடக்கிக்கொள்க' என்பது, தண்டியலங்கார சாரம். பாஞ்சாலீ, மாகதீ, ஆவந்திகா, லாடீ, வைதர்ப்பீ, கௌடீ என நெறிஆறு கூறினரு முளர். 'ஏற்றசெய்யுட்கு' என்பதும் பாடம். (௨௬)

பொதுவியல் முற்றிற்று.

௧௪-ஆம்பக்கம் ௨௩-ஆம்வரியில் 'வடமொழிக்கு' என்றதன்பின் 'உரிய' என்பது சேர்த்துப்படிக்க.
